

A L'ATAÇ

ZAPATERO

nº 107 desembre 2010 - donatiu 2 euros

Editorial	pàg 3	Moviments:	pàg 14-17
Pàgines centrals :	pàg 11-13	Sobre el decret contra el burka	
Estat d'alarma		Alumini, a quin cost?	
i nou paquet de mesures			
Política	pàg 4-7	Internacional:	pàg 18-24
PGE 2011		Portugal, Equador, Sàhara i Haití	
Vet aquí una vegada...			
Sindical	pàg 8-10	Suplement:	
Roca, Parcs i Jardins BCN,		Eleccions catalanes.	
controladors i AENA		Balanç i perspectives de <i>Des de baix</i>	

LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

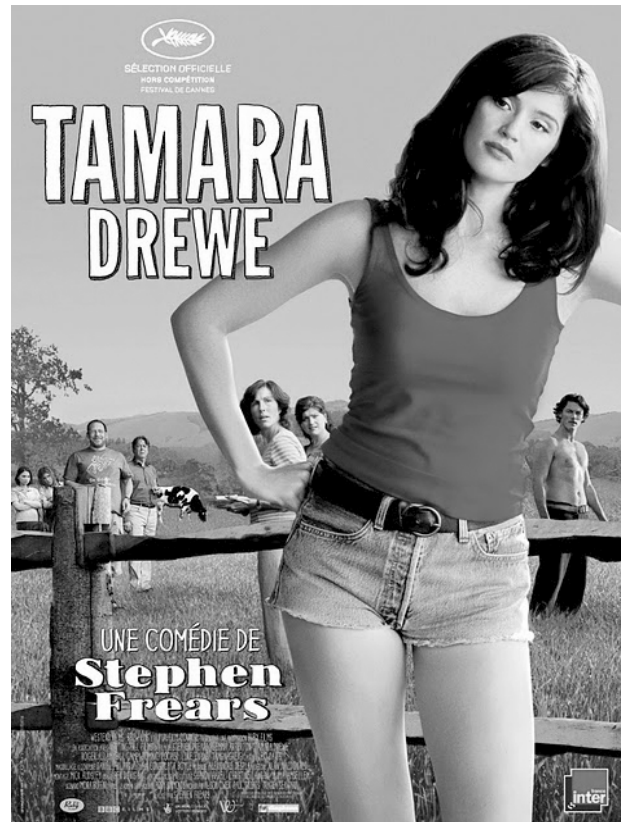
Tamara Drewe, del director Stephen Frears

Tamara Drewe torna al seu poble, amb una aparença física renovada, per vendre la casa dels seus pares. Enmig del magnífic camp anglès, amb aspecte de bucòlic paradís, trobarem un refugi per a escriptors i l'arribada de Tamara serà tot un revulsiu. Veurem reaccionar a personatges de tota mena –humans i miserables– que repetiran els mateixos sentiments que trobaríem a qualsevol altre indret. És a dir, que tot plegat sembla un engany, perquè el film té l'aparença de comèdia satírica, però potser no ho és tant.

Frears s'ha basat en el còmic *Tamara Drewe*, de Posy Simmonds publicat a The Guardian, i aquest, al seu temps, està basat en una novel·la de Thomas Hardy: «Far from the Madding Crowd» (Lejos del mundanal ruido), és per això que un dels escriptors de la pel·lícula prepara un llibre sobre aquest autor i se'n fan referències continuades.

L'humor anglès ens barreja reflexions sobre la creació literària amb totes les tipologies de neurosis, i això vol dir molts personatges i molts conflictes (potser massa?), i ens dóna alguns detalls punyents, sorpreses que apunten que aquesta aparent comèdia té més mala llet de la que sembla.

Us recordem que Stephen Frears és l'autor de meravelles com *Mi hermosa lavandería*, o *Les amistats perilloses*, i també de la multipremiada *The Queen*. Per això nosaltres sempre esperem moltíssim de les seves obres. Aquesta no resulta de tant nivell (les comparacions són odioses), però estem farts de patir fins i tot al cinema, així que ens ha resultat molt agradable admirar la bellesa del paisatge anglès, veure bons actors repre-

sentar altes i baixes passions, comprovar que es pot fer una pel·lícula basada en un còmic, i hem d'admetre que els embolics i les confusions creats per l'enveja, el desig, les traïcions i les històries d'amor són eternals. I ens encanten.

COL·LECTIU UTOPIA

Imaginem una vida millor...
Hi tenim dret,
i és el nostre deure.

Si jo tinc un pa
però molts passen fam,
el pa, jo l'he pagat
però no puc dir que és tot meu.

Si tinc llibertat
però es segueix torturant,
és llibertat el que tinc
o, simplement, m'han comprat?

Si ja no hi ha classes socials,
diuen caps quadrats, gesticulant,
sols petits problemes de marginació,
miro al voltant i rumio...,
hem de tornar a estudiar la lliçó!

Fam, tortures,
fanatisme, ignorància,
i explotació.
Racisme, sexisme,
rentats de cervell,
i contaminació...
són malalties humanes,
que prou bé coneixem.

El que cerquem són respostes:
d'un camí els indicis,
d'una acció quines formes,
d'un col·lectiu les persones,
d'un planeta l'esperança.

Imaginem una vida millor...
hi tenim dret,
i és el nostre deure.

Joan Sala i Fusté
(1998)

El Govern passa a la guerra oberta

El 26 de novembre el govern es va reunir amb la gran patronal espanyola: les 37 empreses més grans eren citades a La Moncloa per concretar un pla en comú. A la reunió Zapatero es va comprometre a accelerar les reformes estructurals, a posar més diners públics a l'empresa privada, a fer pagar la crisi als treballadors/es amb més retallades de prestacions, a nous projectes de privatització de serveis públics... El govern es posa a disposició plena de la patronal que exigia fermesa i contundència.

I efectivament el govern va passar ràpidament a l'atac amb un paquet de mesures: privatitzacions d'aeroports, rebaixes fiscals per les empreses, eliminació dels 420 euros per aturats/des de llarga durada... Amb aquesta darrera mesura el govern del PSOE esborra la darrera resta de política social i en queda el que és, pur i dur: el govern de la gran burgesia. També posa com a data límit per legislar sobre les pensions el 28 de gener. Fins i tot s'oposa a la proposta de la conservadora Merkel que vol que els bancs hagin de contribuir als plans de rescat.

Calia fer un advertiment a tota la classe obrera de la disposició de força del govern i la provocació no es va fer esperar, contra el col·lectiu que més fàcilment pot ser aïllat de la resta: els controladors/es. Un sector amb sous elevats i una llarga tradició de corporativisme. Dit i fet, el consell de ministres del divendres 3, el primer dia del pont, llança la ofensiva via decret contra els controladors. I la reacció no es fa esperar i en comptes de cercar la unitat amb la resta de treballadors/es aeroportuaris en defensa de les seves condicions laborals i contra la privatització, s'inicia una vaga encoberta paralitzant tota l'operació sortida del llarg pont.

Zapatero, que preventivament havia anul·lat un viatge a l'exterior per ser-hi present, constitueix el gabinet de crisi amb Rubalcaba: militarització i estat d'alarma! El cop és contra els controladors/es però l'advertiment s'estén a la resta de treballadors/es. Zapatero fa d'aprenent de Reagan quan el 81 va buscar el cop als controladors com a punt d'inici de la gran ofensiva neoliberal contra la classe obrera. Com sempre, CCOO i UGT s'apunten al cor que exigeix un càstig exemplar. El responsable de la situació ha estat el govern i la seva provocació.

A la reunió de l'Ecofin els ministres europeus aplaudeixen el govern espanyol: paquet de mesures, militarització, estat d'alarma, fantàstic! Mentrestant les mobilitzacions continuen per tota Europa: a Irlanda contra el pla d'austeritat associat al de rescat, a Gran Bretanya ara els i les estudiants... la burgesia tem més

l'efecte contagi, per això són tan elogiades les actituds contundents. La Confederació Europea de Sindicats (CES) deixant aïllades les lluites, sense convocar una **vaga general europea**, té una responsabilitat immensa. CCOO i UGT convoquen manifestacions el mes de desembre per treure pressió de la situació aquesta és una política criminal. No es pot esperar més sense mobilització: cal una nova vaga general, ja!

Eleccions a Catalunya

El 28 de novembre passat es van celebrar les eleccions al Parlament de Catalunya. La dada essencial és l'enfonsament del tripartit, que amb una política de dretes contra el seu potencial electorat ha

aplanat el camí de CiU a la Generalitat, el mateix que està fent Zapatero amb el PP. Sense la mobilització dels treballadors/es que obri una perspectiva diferent i limitats al terreny electoral, la dreta capitalitza el rebuig als governs de l'esquerra.

Però a les eleccions hi ha hagut més coses, en el terreny nacional candidatures noves que apareixien amb una clara voluntat independentista han pujat, prenent els vots d'ERC en la línia del sentiment expressat pel poble de Catalunya al juliol que cal fer un pas fora del marc constitucional, però aquestes dues formacions estan dirigides per sectors burgesos. Per oposició, es consolida el lerroixisme actual amb l'anticatalanisme de Ciutadans i del PP mateix. Plataforma per Catalunya i altre cop el PP treuen rèdits electorals a una política obertament racista i

xenòfoba contra els i les immigrades.

A l'esquerra també hi ha novetats. Els resultats de 7169 vots i més encara els mil recolzaments rebuts i la presència de nodrida en els més de 30 actes realitzats, fan de Des de Baix un projecte que neix amb pas ferm, i que té voluntat de desenvolupar-se. Amb un acord inicial de Revolta Global, Corrent Roig i Lluita Internacionalista, la candidatura ha aconseguit aplegar sectors diversos amb els quals ara té el repte de saber donar continuïtat a aquesta plataforma de l'esquerra revolucionària.

Altre cop, com va passar a les europees amb Iniciativa Internacionalista, la proposta d'agrupar s'imposa com una necessitat. No hi ha cap altre camí, hem d'impulsar una plataforma de l'esquerra anticapitalista a nivell estatal, de lluita i com a referent polític. Cal posar-nos mans a la feina!

8 de desembre de 2010

LI

EDITORIAL

Els PGE 2011 retallen el 19% de la despesa no financera

A les portes d'una nova onada de crisi

Aquests dies la creació des del no-res de 600.000 milions de dòlars per part de la institució equivalent al Banc Central Europeu dels EUA (FED) –una xifra propera al rescat bancari dels EUA- estén la seva ombra sobre les perspectives econòmiques del planeta. El seu significat està subjecte a interpretacions, però una és que com que no aconseguen vendre el deute, se'l compren ells mateixos, aprofitant que quan imprimeixen un dòlar ells tenen un dòlar més i la resta del món que té dòlars, un de menys. O sigui que res de brots verds, sinó que a l'horitzó es veu com s'acosta tempesta. L'esquema general a occident és que després d'un gran transvasament de diners públics destinats a sostenir els bancs privats, el deute resultant, el tancament del crèdit, l'atur i el descens d'activitat posen en perill les finances públiques, sobretot als països que no hi ha banca pública i en aquells -com els EUA i la UE gràcies a Maastrich- que, de fet, s'ha «privatitzat» l'emissió de moneda. A partir d'ara hi ha dues opcions: eliminar els intermediaris privats i usar l'estat i l'economia al servei de les necessitats de la majoria de la gent o bé intentar salvaguardar el capital i les seves taxes de benefici a costa de reduir despeses socials i augmentar l'explotació laboral. Els governs estan prenent la segona via.

Els Pressupostos Generals de l'Estat (PGE 2011) aprofundeixen la lògica de l'ajustament dur l'any de la reforma laboral, de la reducció salarial als i les empleades públiques, de la congelació de les pensions, del final de l'efecte retroactiu en les

pagues de dependència. També és l'any que l'estat, i sobretot les autonomies i ajuntaments, tenen dificultats per finançar-se. És l'any de la primera vaga general després de 3 anys de crisi.

L'estat amb la bombolla immobiliària més gran del món, tant si la mesuram respecte al PIB com als salaris, no ha tingut fallides de bancs, sinó només la intervenció pel Banc d'Espanya de dues caixes menors. La causa hem de buscar-la en els Fons públics «prestats» a la banca, l'anomenat FAAF (30.000 milions), l'anomenat FROB (9.000 milions + 90.000 milions de sostre de despesa) més els avals a la banca (100.000 milions). Encara hi hem d'afegir els préstecs del Banc Central Europeu a un interès de l'1% que s'inverteixen en deute públic al 3% o 5%, i sobretot la criminal peculiaritat jurídica espanyola que fa recaure el risc d'impagament (sovint per atur) en l'hipotecat/da, amb els seus avaladors i nòmines, que són embargables si amb la subhasta no s'arriba a pagar el deute.

L'aturada de la construcció, els salaris i els 5 milions d'aturats/des estan convertint les hipoteques espanyoles en hipoteques subprime, o sigui en hipoteques

impagables. El negoci bancari (vegeu «coeficient de caixa» a la Viquipèdia) multiplica els diners mitjançant el crèdit en èpoques d'expansió i es descapitalitza fàcilment en èpoques de recessió o depressió. Les noves normes bancàries (anomenades de Basilea) ara obliguen a augmentar la provisió de capital. Als balanços dels bancs i caixes apareixen pisos i solars taxats a preus irrealment alts, als quals és impossible vendre'ls, entre altres motius pel tancament del crèdit per part dels mateixos bancs. Bancs i estats són propietaris creuats d'una part indeterminada del deute de l'altre, mentre els capitals de l'Estat espanyol i estrangers pressionen perquè l'estat i la població responguin en cas que els bancs espanyols caiguin en suspensió de pagaments o fallida. El pla de la burgesia espanyola sembla que es resumeix en la proposta del Nobel Krugman segons la qual com que no podem devaluar perquè no tenim una moneda pròpia, hem de baixar aproximadament un 25% els preus i els salaris (amb moneda pròpia, la burgesia perpetraria l'atrancament de manera neta). Reforma laboral, de pensions i reduccions salarials són la concreció d'una gran operació

històrica d'extracció de plusvàlua. Algú pot confondre això amb el decreixement, però de fet no és res més que la versió actualitzada dels plans d'ajustament de l'FMI, que han sumit en la misèria desenes de països.

Per tant, en aquest context de perill de fallides de bancs (que hauríem de deixar fallar, posar en lloc seu banca pública i recol·locar els i les treballadores), perills de suspensió de pagaments d'uns quants ajuntaments i autonomies, 5 milions de treballadors i treballadores aturades i augmentant... ¿quin paper fan uns pressupostos públics (estat, autonomies i ajuntaments) orientats per la reducció del dèficit?

Resum d'IU dels PGE 2011

IU fa (en un document que podeu veure als enllaços) una crítica dels PGE 2011 des de la perspectiva keynesiana i socialdemòcrata. L'objectiu principal d'aquests és contenir el dèficit per la via de retallar la despesa, no d'augmentar els ingressos. Assenyalen amb encert que els canvis normatius per ingressar més de les rendes altes s'han quedat en no-res (200 milions més, el 0,06% de les despeses). En conjunt, es retalla el 18,9% de la despesa no financera. Baixa el capítol dedicat a prestacions i subsidis d'atur perquè s'esgotaran. Les previsions que motiven els PGE tornen a donar una imatge – sens dubte enganyosa – de sortida prematura de la crisi. Les previsions d'increment d'ingressos (6,2% de l'IRPF, 7,3% de l'IVA, 9,2% de Societats) no se sostenen. La previsió d'increment del PIB (1,3%, de la qual el 0,9% s'atribueix a la recuperació internacional) és fabricar-se una bona excusa per al futur: la culpa serà de la manca de recuperació internacional. La demanda interna, en un context d'augment de l'atur, previsiblement decreixerà. Es parla d'una previsió d'atur en la qual aquest s'estabilitza, quan la conjuntura i els pressupostos són depressius.

Valoració

Ha fracassat el model econòmic espanyol –si més no per als i les treballadores – que va començar Felipe González i va intensificar Aznar i que no Zapatero no ha frenat, basat en salaris baixos i poca protecció social i en la bombolla

immobiliària. Els dos governs de Zapatero han administrat la punxada de la bombolla immobiliària protegint els beneficis dels bancs i de les grans empreses de l'IBEX (BBVA, Banco Santander, Telefónica, Repsol, Iberdrola). Empreses que ja només obtenen el 30% dels beneficis de l'Estat espanyol. Bancs que han extorquit la població treballadora, el capital natural i les generacions futures. Bancs que en un context liberal de lliure mercat haurien fet fallida. Però l'elecció governamental és practicar-los transfusions des de l'estat i administracions i les famílies treballadores.

Fent la feina bruta de la dreta, el PSOE es postula davant la burgesia estatal i estrangera com un govern responsable per arribar fins al final de la legislatura el 2012, i com un actor que pot contenir i reconduir la lluita de classes que s'està aixecant com a conseqüència de la seva política, millor del que ho faria el PP. Però igual que era inviable el model econòmic que ara està explotant, és inviable el model cap al qual ens dirigim. Però viabilitat i permanència no són preocupacions de la burgesia, centrada en l'acumulació –si pot ser ràpida – de beneficis.

3 exemples

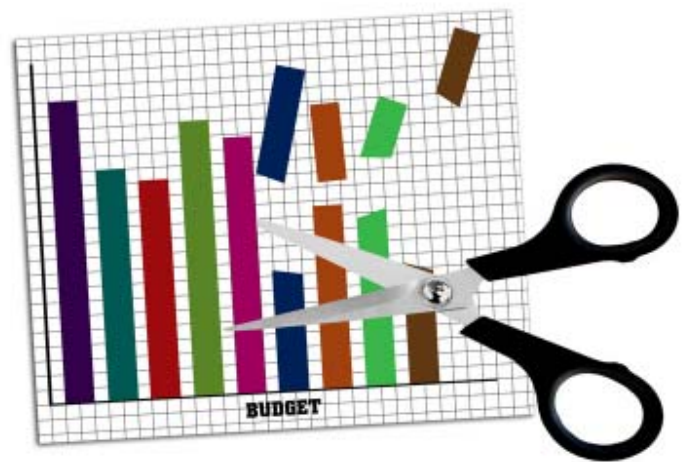
1) Unió de Pagesos (sindicat agrari) ha denunciat que a la província de Barcelona els preus als i les consumidores de la carn de vedella són 6 vegades els preus que es paguen als i les ramaderes.

2) Segons la web numbeo.com, el preu d'un habitatge cèntric a Alemanya equival de mitjana a 4,80 anys de salari: a l'Estat espanyol són 16.

3) Les cadenes de subcontractes i privatitzacions tenen com un dels seus efectes que els que acaben fent la feina cobren una petita proporció de tots els diners que es paguen. Com a exemple: una contracta de la neteja en un centre públic de Barcelona que ocupa dues treballadores que cobren 750 euros nets mensuals cadascuna -11.500 euros bruts anuals cadascuna- costa a

l'administració 60.000 euros anuals. La contracta inclou substitucions, seguretat social i materials, però es tracta d'un marge empresarial astronòmic.

Els tres exemples tenen en comú que assenyalen l'existència de xarxes econòmiques amb vincles semimafiosos que tot just retribueixen el treball i que engreixen fins a extrems aberrants els preus finals. Els bancs i caixes espanyols, amb les seves agències de taxació, constitueixen els nodes més importants d'aquestes xarxes. Quan es parla de plans o pressupostos d'ajustament es parla de bombar més plusvàlua a

aquestes xarxes.

En resum, massa capital viu de massa pocs treballadors/es, i aquests/es estan insuficientment remunerats/des. Repartir efectivament la feina per treballar tots i totes i reduir el pes de l'habitatge respecte els salaris a la proporció que estan a Alemanya (per un salari de 800 euros/mes nets, el preu d'un habitatge seria de 61.000 euros, 300 euros/mes amb un interès fix a 30 anys).

El capitalisme no només no va camí d'humanitzar-se, sinó que s'assembla cada vegada més a la barbàrie. Ara s'estan portant a terme lluites defensives, que només poden prendre com a objectiu domar l'economia i posar-la al servei de les necessitats de les majories. Els clàssics van dir-ne socialisme.

Víctor Messegue
12/11/10

NOTA: aquí hi ha una col·lecció d'enllaços. Citar-los no implica avalar la línia política dels webs o els i les autors <http://is.gd/gSAwY>

Los sous dels polítics

Hi havia una vegada...

Hi havia una vegada un rei i una reina, i un president amb el seu govern, i 350 diputats/des, i 264 senadors/es, i 17 presidents autonòmics amb els seus 17 governs i els seus parlaments amb els seus 1206 diputats/des, i els governs de les ciutats autònomes de Ceuta i Melilla, i 8.112 alcaldes/esses i 66.162 regidors/es... als i les quals va tocar viure una gran crisi econòmica. I la Cort va decidir -preocupada per la salut dels banquers i d'injectar-los diners perquè, pobres, visquessin millor- rebaixar el sou als i les funcionàries, congelar les pensions, abaratir l'acomiadament, privatitzar AENA i apostes i loteries de l'estat, prendre l'ajuda de 426 euros a més de 700.000 desocupats/des, que treballem fins els 67 amb 35 anys cotitzats per tenir el 100% del sou... i no va titubejar a militaritzar els aeroports -com va fer el 1976 el franquista Arias Navarro amb correus i el metro de Madrid-, mentre no paren de dir que tots i totes som iguals a l'estat de dret, que tenim les mateixes oportunitats. Vegem què entenen per igualtat, quant ens costa aquest conte i qui són els feliços que es mengen els anissos.

El rei d'Espanya amb la seva reina i el seu príncep, i les seves princeses i la seva casa reial tenen per gastar, enmig d'aquesta sagnia, 8,9 milions d'euros l'any, als quals cal sumar els 5,9 milions de la Prefectura de l'Estat, els 127 empleats/des, els 60 vehicles oficials i els 10 o 12 empleats/des que atenen la reina i les infantes. És un bon sou, perquè no paguen ni telèfon, ni mòbil, ni aigua, ni llum, ni res de res.

El president del govern cobra uns 78.000 euros anuals, els/la 3 vices 73.400 i els 17 ministres 67.000 cadascun/a. És clar que les despeses de representació no són gaire transparents, tampoc no paguen gasolina, ni mòbil, ni transport... tampoc no els treuen la

indemnització del 80% del salari durant dos anys en cas de ser acomiadats; fins als 65 anys poden ser consellers d'estat cobrant 74.000 euros anuals i a partir d'aquesta edat, si van ser president -o ministre/a- durant 7 anys, cobraran una jubilació del 80% del sou. Aznar és conseller d'estat -com tots els expressidents- i com als altres, no els deu pas anar gaire malament poder allargar la jubilació fins als 67 anys.

L'assignació constitucional per als i les 350 diputades és de 98 milions d'euros l'any. El sou de diputat/da és de 33.766,44 euros anuals, als

quals s'han d'afegir els «complements» per càrrec -vicepresidents, portaveus...- que van dels 35.000 als 12.000 euros, a part d'algunes cosetes com l'ajuda de 21.866,32 per els i les diputades que no han estat escollides per Madrid i de 10.446,52 per les que sí, les despeses per desplaçaments, els mòbils i el portàtil gratis! A més, perquè no s'estressin, tenen al seu voltant una legió d'assistents que també paga el Congrés (vegeu el quadre). Per exemple el president Bono s'endossa 11.934,9 bruts mensuals. Com diu ell mateix, el congrés costa anualment com el

Grupo Parlamentario	Nº de electos	Nº de Asistentes	Subvención por asistentes en €
Socialista: en el senado	105	8	2.458.308,96
En el congreso	169	90	968.481,27
Popular: en el senado	123	10	2.845.895,04
En el congreso	153	86	885.340,47
CIU: en el senado	7	2	304.919,76
En el congreso	10	10	142.269,57
PNV: en el senado	4	2	240.322,08
En el congreso	6	6	121.484,37
ERC-IC: en el senado	16	2	498.712,80
En el congreso	5	5	116.288,07
Mixto: en el senado	8	4	326.452,32
En el congreso	7	7	126.680,67
Total en subvenciones para asistentes			9.035.155,38

fitxatge de Cristiano Ronaldo.

Seguint amb les comparances, els i les 208 senadores triades pels i les votants més els i les 56 triades a dit pels parlaments autonòmics, valen anualment el mateix que el fitxatge de Kaka: uns 59 milions. Cobren tant com els i les diputades i tenen les mateixes ajudes i subvencions, portàtils, mòbils, assistents per grup parlamentari... Tant senadors/es com diputats/des tenen dret a una pensió parlamentària del 80% en els mateixos termes que el president i ministres, i l'exparlamentari/ària que quan cessi tingui 55 anys i –pobret/a- no tingui una activitat professional o laboral permanent - aquest és el o la diputada o senadora gandula- té dret que les Corts li paguin la seguretat social fins que completi el període de cotització per cobrar la jubilació. A més en cas que no tornin a ser escollits/des com a diputats/des o senadors/es tenen una indemnització igual al salari d'un mes per cada any de diputat/da o senador/a. Si l'exdiputat/da o exsenador/da mor, la seva família rep en un pagament únic una indemnització de dos mesos del seu salari per any com a parlamentari. Si algun exparlamentari/ària no arriba a 7 anys de mandat, té dret a una ajuda de caràcter gracieble que establirà la mesa del congrés. Tot això és aplicable des de la primera legislatura democràtica. En Blas Piñar deu estar molt content... i si us hi fixeu és ben bé igual que les condicions que voten per a tots i totes nosaltres.

Els 17 presidents/es de les comunitats autònomes més els i les dels governs de Ceuta i Melilla cobren 1.050.969 euros l'any, amb condicions semblants de jubilació que les que hem comentat. Aquí destaca el sou del president de la Generalitat, 144.030 euros l'any, el del Lehendakari amb 100.696 euros i Esperanza Aguirre amb 89.643 euros,... el més pobre de tots és el d'Extremadura amb només 55.000. A això s'ha d'afegir que els i les diputades de les 19 cambres autonòmiques cobren més o menys com les seves col·legues del parlament espanyol, en molts casos amb igualtat de pensions i ajudes socials; que, en càlculs aproximats serien uns 700 milions d'euros més, pel cap baix.

Els 7 alcaldes/esses de les capitals de província andaluses co-

bren entre tots/es 424.441 euros a l'any i això que l'alcalde de Cadis cobra només com diputada. També és el cas del de Terol, que menja gràcies al seu sou de diputat del partit aragonès a les corts d'Aragó: 56.000 euros. Els cinc alcaldes de les capitals de Castella la Manxa cobren entre tots/es 295.048, els 9 de Castella i Lleó, 384.117 -i això que l'alcalde de Valladolid no facilita de cap manera el seu sou i el de Burgos cobra com a diputat-... i així podríem seguir un per un amb els més de 8.112 alcaldes/esses i 66.162 regidors/es –tot i que n'hi ha molts que no cobren perquè tenen altres feines- però com que no és qüestió d'atabalar-nos, ja parem. Només assenyalar que els 50 alcaldes/esses més ben pagades sumen 2.681.000 euros.

O sigui que paguem uns 900 milions anuals –sense despeses de representació i d'altres nimietats difícils de computar- perquè els titelles de les 37 empreses més importants estiguin ben pagats i puguin portar a terme aquest nou

p l a econòmic amb mà de ferro. Cap sou de parlamentari, president, o alcalde h a u r i a d'estar per sobre dels 1 . 2 0 0 euros –sou mitjà dels i l e s treballadores-, així com l a

indemnització, la jubilació o les ajudes per atur haurien de ser les mateixes dels i les que governen! Per imposar el pla d'ajustament del govern ZP i les 37 empreses s'ha de ser un titella de l'àmbit financer (Banc Santander, BBVA, Banc Popular, Banc Sabadell, Caixa Madrid o La Caixa) o de l'àmbit energètic (Endesa, Gas Natural-Unió Fenosa, Iberdrola, Repsol-YPF, Gamesa i Abengoa), un titella de les grans

Més val alcalde/ssa que president/a o ministre/a	
Barcelona	109.939
Sevilla (incluido Cjo Administración)	107.027
Madrid	101.987
Bilbo	96.399
Zaragoza	91.812
Donosti	83.302
Castellón	73.688
Ourense	72.000
Murcia	71.886
Málaga	71.886
Huelva	69.700
Las Palmas	68.142
Salamanca	67.861
Santander	64.280
Palma de Mallorca	61.326

empreses constructores (Acciona, ACS-Dragados, FCC, Ferrovial, OHL o Sacyr-Vallehermoso). Un titella de Telefónica, Indra, Hispasat, ANFAC, El Corte Inglés, Grupo Mondragón, Inditex, Iberia, Globalia, Aigües de Barcelona, Grupo Planeta, Abertis, Técnicas Reunidas, Ebro Foods, Telecinco, Grifols, Mapfre, Sol Meliá i Hotels Riu. Aquests 37 sí que estan ben pagats de debò i si es queden sense feina no els faltarà ajuda per al seu «rescat». Rubalcaba diu que el que

M. Dolores de Cospedal, del PP:
165.000 euros anuals ...només 13.700 al mes

han fet els i les controladores no els sortirà gratis. Gratis és com els surt a les 37 empreses el sou que paguem als seus titelles: monarquia, diputats/des, presidents/es, alcaldes/esses i altres, perquè el seu sou surt de les butxaques dels treballadors i treballadores. I vet aquí un gat, vet aquí un gos, aquest conte ja s'ha fos.

Pepe Díaz

Després de la reforma laboral i de la victòria dels 14 acomiadaments nuls

Nou ERO a Roca

Fa unes setmanes ens vam trobar amb en Gregorio García Latorre, treballador de Roca i afiliat a la CGT, el sindicat que ha aconseguit per la via judicial l'anul·lació de 14 acomiadaments del darrer ERO. En Gregorio ens va explicar el seu punt de vista sobre la situació actual de Roca, les perspectives davant de les eleccions sindicals i de la continuïtat de la lluita. Han passat dues coses després de l'entrevista: les eleccions sindicals, en les quals CGT – que no ha pogut presentar llista al col·legi de tècnics i administratius- ha obtingut 4 delegats/des, UGT 9 i CCOO 8; i l'anunci, poques hores després de les eleccions, d'un nou ERO de suspensió de 37 dies, que començaria el 4 de desembre i s'acabaria el 9 de gener, i enviaria a l'atur uns/es 250 treballadores de la secció de porcellana. Actualment, en paraules d'en Gregorio, «només CGT-Roca ha deixat clara la posició de no acceptar ni signar un ERO que suposaria per a la majoria de treballadors afectats consumir el seu vuitè mes d'atur a canvi de no-res, perquè CGT va exigir que l'empresa, com a mínim, garantís per escrit produccions i plantilla a totes les plantes de l'Estat espanyol, a la qual cosa es va negar en rodó, i a sobre va demanar més rapidesa en el procés per enviar-nos a l'atur el 4 de desembre... Esperem que els dirigents d'UGT i CCOO no cometin l'error de signar enviar a l'atur més treballadors/es sense cap garantia.»
Tot seguit publiquem l'entrevista a en Gregorio, que manté tota la validesa.

Ll: Quina és la situació econòmica de l'empresa, i quins plans té la patronal de ROCA?

Gregorio: Sabem les dades que publica el seu «portaveu oficial», el diari La Vanguardia, que en un article del 29 de juliol passat ve a dir que «aquest any preveu que registrarà el tercer exercici consecutiu amb pèrdues», però que «no seran de més dels 64 milions de l'any passat». S'ha de ressaltar que quan parla de pèrdues es refereix a tot el Grup, que engloba tota la diversificació de negocis, i en el qual el 30% d'activitats són financeres, incloent-hi un percentatge d'inversions de risc. Però Roca sempre ha jugat

amb les xifres, i quan li interessaven els acomiadaments intentava, com en un joc de «trilers», fer veure que les pèrdues de la resta del grup eren de Roca sanitari (la part productiva).

Aquest any ha comprat plantes de producció a Egipte, així que no els deu anar tan malament. Si a més hi afegim que el 30% de les seves vendes de producció a l'Estat espanyol són en mercats en recuperació econòmica (segons els seus propis informes) i també el contracte signat amb el dissenyador Armani per fabricar gamma alta, les previsions no haurien de ser tan negatives. Una altra cosa és que vulgui «deixar morir» les tres plantes de producció de l'Estat espanyol amb inversions mínimes i deslocalitzar producció a altres països amb drets laborals escassos o nuls com l'Índia, la Xina, el Marroc, Egipte...

Ll: Podries resumir el procés d'EROS fins als acomiadaments d'aquest any?

G: El juliol de 2007 es va aplicar un ERO temporal a Gavà per a 57 treballadors/es durant un any; el gener de 2008 un ERO temporal a Alcalà d'Henares per a 128 treballadors durant un any; el juliol de 2008 un ERO d'extinció de contractes per uns 200 treballadors a tot el grup; l'octubre de 2008 un altre ERO d'extinció de contractes per 200 treballadors de tot el grup, totes aquestes mesures sempre acompanyades amb xifres rècord de vendes, expansió internacional i beneficis (104 milions d'euros l'exercici de 2007). El març del 2009 es va aplicar un altre ERO temporal per a 1.990 treballadors de tot el grup. Tots aquests EROS van tenir l'acord i la signatura d'UGT, CCOO i l'empresa –el darrer temporal va ser especialment dur perquè CGT-Roca vam quedar-nos tots sols davant de l'empresa i la direcció dels dos sindicats majoritaris, que defensaven que era una mesura per evitar un mal major com seria un ERO d'extinció.

Ens vam mantenir fermes en l'oposició a l'ERO perquè sabem, i així ho explicàvem, que acceptar-lo i signar era acceptar els arguments de l'empresa, facilitant-li precisament el que deien que evitarien amb la seva signatura. I el temps ens va tornar a donar la raó quan només 4 mesos després de la signatura, el juliol del 2009, i encara amb l'ERO temporal en vigor, ens van presentar un ERO d'extinció de 713 contractes i un altre de temporal per aplicar a 234 treballadors a partir de febrer de 2010.

Aquest darrer, el més dur, després de sis llargs mesos de lluites contra l'empresa –perquè retiressin els 713 acomiadaments- i contra el Govern –perquè que no els acceptés- i amb el cansament que suposava convèncer les direccions d'UGT i CCOO que la lluita havia d'anar més enllà, que amb «quatre manifestacions» no n'hi havia prou. Al final el 14 de gener de 2010 el govern va resoldre, sense la signatura de cap sindicat, que hi hauria 629 acomiadats i un màxim de 200 en suspensió temporal fins el febrer de 2011 (l'ERO que està aplicant actualment) que es va fer efectiu un mes més tard, l'11 de febrer.

Ll: Quines mesures de lluita van prendre les opcions sindicals i quins van ser les propostes de CGT?

G: Des de CGT-Roca teníem clar que una agressió com els 713 acomiadaments, només podia tenir com a resposta la lluita, una lluita plantejada des de les millors tradicions de la classe obrera, que és conscienciar i implicar la plantilla amb mobilitzacions i accions; sortir al carrer en manifestacions implicant les poblacions de Viladecans i Gavà, estenent així la lluita; muntar un piquet a la porta de la fàbrica, tallant l'entrada i sortida de camions; acompanyar-ho tot amb jornades de vaga; i fer cops mediàtics com els de la Diada i la Festa de la Rosa del PSC, fent així un toc d'atenció als polítics, que en última instància aprovaven o no l'ERO. Tot això per nosaltres eren les passes prèvies per a lluites més contundents.

Mentrestant les direccions d'UGT i CCOO només confiaven en la seva «capacitat» de negociació a la mesa, amb unes quantes mobilitzacions espaiades en el temps i reunions institucionals amb alcaldes i diputats. No diem que no

s'hagués de fer, però teníem clar que això només era una petita part de les passes que s'havien de fer amb la lluita i no pas la part fonamental. A més no hi havia res a negociar. Amb una lluita ben organitzada i forta, la mesa serveix només perquè l'empresa retiri els acomiadaments. Tanmateix vam aconseguir arrossegar-los amb algunes propostes i vam convocar manifestacions a les poblacions on hi ha les plantes, a les capitals de comunitats i a Madrid, al Ministeri de Treball, però molt espaciades en el temps, cosa que refredava l'ànim. Evidentment sabíem que aquestes accions no eren suficients...

LI: La mobilització contra els acomiadaments va aconseguir implicar algunes institucions locals, almenys a Gavà...

G: ... va ser una de les propostes que es van acceptar de forma unitària, i s'hi van implicar totes les forces polítiques representades als ajuntaments i les associacions de veïns. Però no van passar del mer suport institucional en manifestacions, i també econòmic per finançar una part dels autocars per a la manifestació de totes les fàbriques a Madrid. Però si una proposta de mobilització venia només de la CGT no tenia de cap manera el suport dels partits del govern local de Gavà, en aquest cas del PSC i ICV.

LI. Quin significat dónes a la sentència que declara nuls 14 dels darrers acomiadaments?

G: Doncs que només si lluites pots guanyar, i així és com s'ha aconseguit que 14 companys que van estar lluitant contra els acomiadaments de 713 companys, inclosos els seus, ara han demostrat que lluitar sí que serveix, desautoritzant encara més els que deien i aconsellaven que era millor no destacar-se i que no servia de res fer manifestacions i vagues (molts d'ells, per desgràcia, també van ser acomiadats).

Però l'anàlisi que CGT-Roca fem d'aquesta petita gran victòria és que no han guanyat només aquests 14 afiliats de CGT, sinó que és una victòria per a tota la plantilla actual de Roca, ja que, d'aquests treballadors, la sentència diu molt clar que van ser acomiadats per significar-se en accions com les de la porta on paràvem l'entrada i sortida

de camions. Un exemple com aquest assenta un precedent per a tots els treballadors de Roca, que segur que serà un argument fort per a la implicació en lluites futures.

LI: Com va ser la Vaga General del 29S a ROCA?

G: A la fàbrica de Roca-Gavà el seguiment va ser del 98%. La plantilla sempre sol respondre de manera positiva en aquestes convocatòries, secundant la vaga, però tenim el problema de la poca participació als piquets.

Vam organitzar piquets a totes les portes, a la principal, per on entren els treballadors de la fàbrica, hi havia el piquet d'UGT i CCOO, i nosaltres ens vam encarregar de la d'oficines, que està davant de l'estació de Renfe-Gavà. Ho vam decidir així perquè teníem clar per experiència de vagues anterior que per allà s'intenten colar els esquiroles. I així va ser, però malgrat que uns 20 es van organitzar, entre administratius i caps, intentant passar gairebé per la força, se'ls va convèncer que no era el dia

Evidentment, pensem que l'exemple de la lluita a França confirma el que defensàvem abans de la Vaga General i que és la continuïtat de les mobilitzacions i vagues després del 29-S, o si no, estarem donant els arguments als que diuen des de la intensa i agressiva campanya dels mitjans de comunicació que la Vaga no va servir per res.

LI. Ara vénen les eleccions sindicals, quines expectatives creen aquestes eleccions entre els treballadors?

G: Les eleccions del 25 de novembre es presenten amb la ingerència de l'empresa en el procés, fent efectiu en aquestes dates prèvies l'ERO de suspensió que tenia aprovat juntament amb els 629 acomiadaments. Enviant a l'atur de manera temporal 25 companys fa un mes, i ara, només uns abans dies de les eleccions, 9 companys més.

Tenint en compte això i que venim

d'un any amb els acomiadaments encara recents, som optimistes però cauts, perquè una part considerable de treballadors acomiadats a la fàbrica de Gavà simpatitzaven i votaven CGT encara que no hi estiguessin afiliats. Però creiem que amb la nostra trajectòria de lluita en aquests quatre anys de conflicte hem demostrat que hi ha una altra forma de sindicalisme, i que el sindicalisme combatiu que defensem i fem dóna resultats com el dels 14 readmesos.

L'expectativa de la majoria de la plantilla és tenir un comitè unit per combatre agressions com els recents acomiadaments, ara la nostra feina és convèncer-los de l'eina que és per a ells el sindicat i que el comitè només pot anar unit a la lluita i no pas «a la pau dels cementiris.»

Nosaltres tenim clar que la continuïtat de la lluita passa perquè treballadors i sindicats, després del cop que van suposar els

Foto de archivo

acomiadaments, i gràcies a exemples com que companys tornin al seu lloc de treball fruit d'una lluita, tornin a confiar que només ells com a treballadors, i organitzats en sindicats de classe i combatius, són capaços de parar qualsevol agressió tant de l'empresa com en general. Per això la feina dels sindicats és fonamental, i a CGT-Roca creiem que és prioritari, entre altres coses, recuperar les assemblees de fàbrica en horari de treball, o sigui, la participació activa dels treballadors en les decisions del comitè. Que el comitè d'empresa sigui més un comitè de lluita.

Novembre 2010

Ocupació i triomf

Entrevistem Pepe Ruiz, de CCOO, president del comitè d'empresa i membre per Barcelona de la candidatura Des de Baix; i Carlos Bernal, de CGT, secretari del comitè d'empresa. En el moment de l'entrevista fa 15 dies que estan tancats a la seu de Parcs i Jardins, i acaben de sortir d'una reunió amb els representants de l'empresa: la gerència ha acceptat les seves reivindicacions. Lluita Internacionalista felicita els i les treballadores per aquest èxit i per la importància d'exemples de lluita com aquest, en un moment que la patronal i el govern acceleren el ritme d'un nou atac a les condicions de vida dels i les treballadores.

LI.- Com comença el conflicte?

CB.- Al nostre conveni hi ha recollida la jubilació a temps parcial amb contracte de relleu als 60 anys. Aquesta jubilació és coberta per un nou treballador fins que el jubilat compleix els 65 anys i a partir d'aquest moment el treballador signa un contracte d'interinatge fins que s'adjudica mitjançant concurs la plaça definitiva. Però l'empresa no compleix aquest acord des de l'1 de gener de 2010 i no deixa jubilar-se els treballadors que compleixen els requisits (12 en aquests moments). L'empresa al·lega que la variació dels percentatges de jubilació parcial li impedeix portar-los a terme i no reconeix els acords de conveni. Després de moltes consultes a la Inspecció de Treball i a la

Direcció Provincial de la Seguretat Social, on ningú no troba cap impediment per executar les jubilacions, aquests treballadors han estat retinguts al seu lloc de treball i han estat utilitzats com a xantatge per part de la direcció de l'Institut a la mesa negociadora. 3 d'aquests treballadors van decidir tancar-se com a eina per reclamar el dret i van empènyer el Comitè a secundar el tancament i provocar els esdeveniments.

LI.- Quina ha estat la resposta de la plantilla en aquesta lluita?

PR.- El 29 de setembre, dia de la vaga general, la plantilla va parar de manera massiva. Els treballadors veuen amb bons ulls el que estem fent i la unitat sindical és total en aquesta reivindicació. Tant CCOO com CGT, UGT i USOC són conscients que el que ens estem jugant és el dret a una jubilació digna i aturar l'externalització del servei. Tingues en compte que un 25% del finançament municipal de Parcs i jardins ja està en mans d'empreses privades i volen més tros del pastís, i els treballadors això ho tenen clar. Potser la resposta no ha estat tan contundent com hauria hagut de ser però hem tingut assemblees amb presència de 300 treballadors i s'ha fet una pernilada, una xocolatada i diversos concerts.

LI.- Què diuen l'Hereu i Mayol?

PR.- L'Imma Mayol està a l'Ajuntament de Barcelona per Iniciativa per Catalunya i ocupa al càrrec gràcies als vots dels treballadors, però ni tan sols s'ha reunit amb nosaltres. Sobre el que no va dubtar a utilitzar el seu càrrec és per denunciar per injúries 5 membres del comitè d'empresa. Mayol i Hereu - alcalde socialista de Barcelona - apliquen la mateixa medicina que la patronal i el govern central: atacs a la nostra qualitat de vida, com en el tema de la jubilació. Mentre la zona verda de Barcelona ha augmentat un 150% els darrers anys, la plantilla és la mateixa des de ni se sap quan: és a dir, que ens fan treballar més. El gerent de l'Ajuntament en una entrevista al diari Expansión diu clarament que volen privatitzar l'empresa. És una vergonya que els partits que es diuen d'esquerres facin això. El lema d'Iniciativa en aquestes eleccions catalanes és «Verd esperança: solucions d'esquerres» i fan al·lusió constantment al medi ambient i l'ecologia: l'ecologia i el medi ambient no poden estar en mans d'empreses privades que només busquen beneficis per a les seves butxaques, els treballadors som qui té cura de les zones verdes, en tenim cura a costa del nostre esforç, això és ecologia, el que ells fan és rapinya.

LI.- En quina situació esteu ara?

CB.- Ahir a la tarda vam tenir una reunió amb l'empresa i va claudicar davant les reivindicacions dels treballadors. Avui hem signat l'acord que recull totes les demandes que van ser causa del tancament. Es preveu que divendres ja hi hagi una jubilació parcial amb contracte de relleu, cosa que posarà fi a aquest tancament. A aquest nivell es pot dir que hem guanyat la batalla a l'assetjament empresarial, però tots sabem que això acaba de començar, la situació general de crisi financera els serveix d'excusa per portar a terme tot tipus d'agressions a les condicions de treball. Hem de mantenir-nos fermes davant la càrrega dels poderosos contra les classes populars. La guerra continua: lluita o mort.

26/11/10

Conflicte amb els i les controladores.

Cal una resposta unitària a la privatització d'AENA

El Reial Decret de 3 de desembre privatitza el 49% d'AENA, obre la subrogació de la plantilla, i posa en règim de concessió els aeroports de Barajas i el Prat. També modifica, per tercera vegada el 2010 (decrets de febrer i agost), la jornada laboral dels i les controladores, excloent del còmput anual les hores sindicals, baixes i permisos, incloses per a la resta dels i les treballadores. Publicat la vigília d'un pont de 5 dies -i tot just una hora després d'un acord sobre horaris amb els i les pilots de SEPLA (que van desconvocar la seva vaga anunciada pel Nadal)- i incloent altres mesures ofensives, és una provocació calculada per facilitar la seva aplicació sacrificant un col·lectiu de treballadors/es que pateix la fustigació laboral i mediàtica del govern des de fa més d'un any. Ara, neutralitzats/des els i les controladores amb la militarització, l'estat d'alarma deixa indefensa la resta de treballadors/es d'AENA.

El febrer de 2010 un altre Reial Decret havia legalitzat l'ofensiva contra els i les controladores, que era un escull important per a la privatització d'AENA, per la seva unitat corporativa al sindicat USCA. Juntament amb la privatització de les torres de control i la formació dels i les noves controladores per part d'empreses privades, com la Universitat CJC (que cobra entre 40 i 90.000€ per llicències que abans no es cobraven), el Decret ampliava la jornada laboral en 550 hores, convertint en ordinàries les hores extres dels i les controladores, inflades per la falta de contractació -al voltant del 40% del sou. El Decret era un nou atac als i les controladores, amb 'serveis exprés' (torns fora de programació notificats al moment), control de temps,

auditories de les posicions radar, instal·lació de càmeres als llocs de treball, etc, i va tenir com a conseqüència un clima que va tenir la seva primera expressió pública en el conflicte de les baixes de l'estiu, tancat en fals per un acord mínim destinat a no complir-se, com demostra el Decret actual.

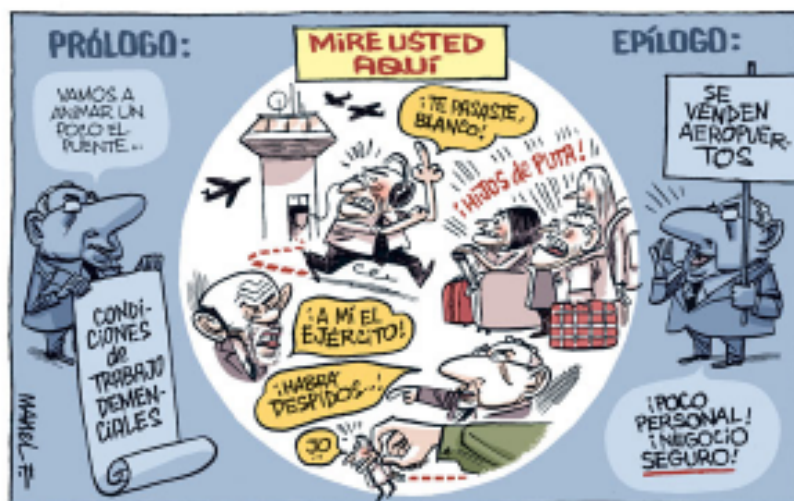
El canvi de la direcció d'USCA estava fent passes per acostar-se a la resta d'organitzacions sindicals de l'empresa. Per fi semblava que arrencava un procés de mobilitzacions contra la privatització que, primer CGT en solitari, després amb els bombers d'ASOBOPA i els i les controladores d'USCA, i ara esperant sumar altres forces (LAB, ELA, CIG, FSAI, CSPA.) podia servir per confluïr amb tots els sindicats d'AENA en una vaga important contra la privatització. La falta d'una resposta mobilitzadora dels sindicats majoritaris a

l'agressió governamental contra AENA i els i les controladores semblava que canviava després del Decret de privatització, amb l'anunci d'UGT, CCOO i USO de vagues als aeroports aquest Nadal.

Però els i les controladores es trobaven en un carreró sense sortida, molt similar al que havia dut les i els treballadors de 'handling' d'Iberia a ocupar les pistes del Prat el 2006. La mobilització que, sumant forces, impulsava CGT a AENA podia ser una sortida, però el procés era lent i la provocació del govern va ser la gota que va fer vessar el got. El Decret va disparar una vaga espontània dels i les

controladores que va acabar amb la seva militarització i la declaració de l'Estat d'Alarma, tota una lliçó del govern de política antidemocràtica vers un conflicte laboral, i un avís per a qui intenti oposar-se als plans de les grans empreses ansioses de diners públics per la via de les privatitzacions.

Ara s'ha de donar un nou impuls a la mobilització de tots i totes les treballadores d'AENA, contra la militarització i l'estat d'alarma, en suport als i les controladores represaliades i contra la privatització, que suposarà subrogacions i acomiadaments,

rebaixes salarials i pitjors condicions de treball a canvi de beneficis per a les multinacionals del sector i els seus testaferros espanyols.

La concentració convocada per CGT i ASOBOPA el 16 de desembre a la T2 de Madrid, a les 12 h, ha de ser el primer pas d'una mobilització més gran. S'ha d'avançar en la unitat de lluita contra la privatització, perquè el temps ja ha començat a córrer contra tots els treballadors i treballadores d'AENA.

L. C. Gómez-Pintado, 'Luca'.
Treballador d'AENA
i afiliat a CGT.

Estat d per imposar les noves

Las mesures econòmiques que fins ara han aprovat els governs europeus, incloent-hi el del «socialista» Zapatero, només han contribuït a empitjorar la crisi, fent créixer l'atur i el deute públic. El deute privat s'ha fet públic sobre la base de les «ajudes» milionàries a la banca, i aquest deute s'ha de començar a pagar. Per això les mesures «anticrisi» han consistit, invariablement, en retallades socials, rebaixes de salaris i pensions, privatitzacions i més acomiadaments. Les noves mesures del govern Zapatero, tant les contingudes en el Reial Decret de 3 de desembre, com l'anunciada reforma de les pensions, que serà a finals de gener, aprofundeixen encara més en aquesta direcció. La fulminant resposta del govern Zapatero a la vaga espontània dels i les controladores aèries, mitjançant la declaració de l'Estat d'Alarma davant un conflicte laboral, suposa un atac a la democràcia sense precedents des de la dictadura franquista, i un indicador del camí que poden prendre els governs europeus per liquidar la resistència de sectors de la classe obrera als plans capitalistes.

La fallida dels estats, per augmentar els beneficis de la burgesia

Una de les primeres mesures «anticrisi» coordinades a nivell internacional va consistir en els anomenats

«rescats» financers, coordinats per l'FMI. Els estats «van injectar» multimilionàries quantitats de diners públics davant les primeres fallides de bancs per evitar el col·lapse del sistema financer. Aquests «rescats», en realitat préstecs als bancs a interès alt, són convertits en deute públic mitjançant milionàries quantitats de diners injectats pels estats per a "evitar el col·lapse del sistema financer". Bilions d'euros de diners públics han estat lliurats a la banca privada, o prestats a baix interès i la banca ha comprat deute públic, per la qual obté interessos majors. En alguns casos, la banca en fallida va ser nacionalitzada per a garantir la seva recuperació directament amb fons públics, per a després ser "retornada" als seus propietaris. El cas d'Islàndia va ser especialment notori, quan la crisi econòmica va fer que un país que havia ocupat l'any 2008 el 7è lloc en el rànquing mundial del PIB per càpita afrontés la fallida, traslladada a l'estat pel seu propi sistema financer privat. El pla de «rescat» per als 3 principals bancs del país, que havien estat nacionalitzats en declarar-se en fallida, anava a suposar a cada família islandesa l'equivalent a uns 48.000 euros, pel benefici de la gran banca anglesa i holandesa.

El procés de rescat també es va produir a Grècia, aquesta vegada en favor de bancs alemanys i francesos, acompanyat d'un feroç «pla d'ajustament» que suposava desenes de milers d'acomiadaments, rebaixes salarials del 20% i desmantellament i privatització del sector públic. Recentment li ha tocat el torn a Irlanda, el rescat de la qual implicarà una rebaixa salarial del 12% i 25.000 acomiadaments al sector públic.

Un pols encara per resoldre

La resposta dels i les treballadores a aquesta ofensiva s'ha materialitzat en mobilitzacions massives contra les mesures dels governs, que les direccions sindicals burocràtiques han pogut contenir de manera irregular als diversos països. Així les vagues generals a França contra la reforma del sistema de pensions han arribat a paralytizar sectors estratègics, com

les refineries i els transports, tot i que encara no han estat suficients per derrotar la política d'ajustament.

El govern de Sarkozy ha tingut tot el suport dels governs de la UE, i del sistema financer internacional, cosa que li ha permès aguantar tancaments de l'espai aeri, desproveïment de combustible i manifestacions massives a totes les ciutats, per acabar mantenint la seva política, si bé encara s'ha de veure com serà la següent onada de mobilitzacions davant de les noves mesures que, sens dubte, intentarà imposar. La necessària coordinació de les lluites a escala europea, avançant cap a una vaga general a tota Europa és una necessitat de

'Alarma mesures del govern

primer ordre. No n'hi ha prou amb manifestacions dels aparells sindicals a les capitals europees, s'ha de convocar la vaga general europea.

Zapatero: l'estat d'alarma, un atac a la democràcia per sotmetre els i les treballadores

Els anteriors ajustaments del govern Zapatero, imposats amb la complicitat de les burocràcies sindicals -que han retardat i minvat tant com han pogut la mobilització dels i les treballadores- no han estat suficients per a la voracitat dels especuladors. Després d'una reunió amb els 27 grans empresaris espanyols Zapatero va anunciar un altre decret, que aquesta vegada elimina la pròrroga per 6 mesos de la prestació per aturde 420 euros, privatitza el 49% d'AENA, posa en règim de concessió els aeroports de Barajas i el Prat, privatitza el 30% de la administració de loteries, apuja l'impost sobre el tabac i, com una provocació clara a aquest col·lectiu, torna a regular la jornada de treball dels i les controladores aèries -que ja està regulada per dos decrets més de febrer i agost d'aquest mateix any.

El Reial Decret es va redactar en menys d'una setmana, signat per Juan Carlos I des de Buenos Aires, i presentat a la premsa el dia abans d'un pont de 5 dies, amb l'anunci que la reforma de les pensions -i el retard de l'edat de jubilació als 67 anys- serà aprovada el proper 28 de gener.

Immediatament, UGT, CCOO i USO, sindicats majoritaris d'AENA, van anunciar mobilitzacions i vagues als aeroports per les vacances de Nadal, responsabilitzant el govern per l'irresponsable Decret; l'associació professional d'administradors de

loteries va anunciar el tancament d'administracions el 20 de desembre, va haver-hi declaracions crítiques, queixes... Però la reacció espontània dels i les controladores aèries, que poques hores després van provocar el tancament de l'espai aeri, va acaparar tota l'atenció.

No és descabellat pensar que el govern va fer un Decret d'aquestes característiques amb tota la intenció de provocar les i els controladors, als quals difama i calumnia als mitjans de comunicació des de fa més d'un any, per usar-los, segons el seu nivell de resposta, per eclipsar la resta del contingut del Decret i així colar-lo. El que és clar és que hi ha hagut molts arguments contra la vaga espontània dels i les controladores i en defensa del dret dels viatgers a gaudir del pont, i pocs contra la barbaritat que suposa treure 420

euros a gairebé 750.000 desocupats/des o en defensa del seu dret al treball. Per descomptat, no n'hi ha hagut ni un contra el pas d'AENA i dels aeroports de Madrid i Barcelona a mans privades, a un preu més baix que el que s'havia anunciat.

La resposta del govern ha estat

fulminant: militarització dels i les controladores i declaració de l'estat d'alarma a tot el territori, posant els serveis bàsics sota control militar. Això constitueix un atac a la democràcia sense precedents des que el 1976 el govern franquista d'Arias Navarro va militaritzar els ferrocarrils, el metro i Correus, durant una vaga general.

Són injustificables les declaracions dels dirigents sindicals de CCOO i UGT que afirmen que la acció de les i els controladors és antisindical i desproporcionada; el que és desproporcionat i antisindical és no defensar els i les treballadores i no organitzar la lluita, cosa que aquests dirigents han fet molt bé justificant les polítiques pro patronals del govern i amb la seva passivitat i 'deixar fer' davant les privatitzacions, els acomiadaments i la fustigació laboral a, entre moltíssims altres, les i els controladors aeris.

L'estat d'alarma i la militarització de treballadors/es són atacs a la democràcia que no es poden acceptar i que s'han de respondre. L'actual estat d'alarma deixa indefensos els i les treballadores d'AENA, controladores o no, davant la privatització, i a tota la resta davant de les decisions del govern, per a satisfer les exigències dels especuladors i financers internacionals.

Derogació immediata de l'estat d'alarma i dels decrets del govern Zapatero

Per una altra vaga general contra la política d'ajustaments i retallades

Cap a la convocatòria d'una vaga general europea

Sobre el decret contra el burka

Dins de la Campanya contra el decret del burka a Barcelona els col·lectius que en formem part seguim fent xerrades en diversos espais i arreu hi ha hagut un denominador comú en el debat: la concepció que les dones musulmanes estan més oprimides que les occidentals i que el vel i el burka en concret són intolerables en el nostre context. Malgrat que nosaltres, com a Campanya, no defensem el burka, sempre hem manifestat que el «Decret contra el burka» és més perillós per a elles que el burka mateix, perquè les expulsa dels espais públics i les reclou de nou en l'àmbit privat, que la seva relació amb el món exterior i la seva incorporació al treball productiu és el que les farà desenvolupar les seves relacions i, en el seu moment, decidir com han de ser.

Per seguir reflexionant sobre la problemàtica del burka i del vel que, com a França, està prohibit a les escoles, es presenta un extracte del curs «Lluita contra la opressió de la Dona» de l'any 1997 de Maria Cecília Garcia, secretària Nacional de Dones del PSTU brasiler, publicat per LI al suplement de març 2001. La caracterització de l'explotació i l'opressió de les dones continua vigent i per això creiem que és interessant avui la part que versa sobre la religió com a reforç de l'opressió sobre les dones tant a «occident» com al món musulmà per avançar en el discurs i aportar valors de reflexió. Malgrat tot podem pensar que les joves de França que porten el vel tot i la prohibició del govern tenen unes condicions de vida més occidental i tenen accés a la formació -cosa que ara intenten prohibir al mateix temps que el vel- i a la feina, però ara, en aquest context, s'hi afegeixen altres elements, a banda de l'imperialisme occidental en els seus països d'origen, com la crisi econòmica i el racisme del govern de dretes de Sarkozy.

Les religions com a reforç de l'opressió

La majoria de les concepcions imperants en relació amb la dona són fruit d'una evolució històrica i el producte de les condicions socials i econòmiques de cada època. I en aquest sentit les religions en general tenen un paper decisiu en la supervivència i propagació de la idea que la dona és el «sexe dèbil» i un «ésser inferior» i ajuden a mantenir-la subjugada i oprimida.

Veurem, com a il·lustració, la manera com dues religions – el catolicisme i l'islamisme- tracten la qüestió de la dona.

L'església més poderosa durant l'Edat Mitjana a Occident, la catòlica, va construir tota una doctrina que, tot i haver-se superat en molts aspectes, es manté fins avui. Els seus preceptes foren en gran part concebuts per aquells homes que la historiadora Joyce Salisbury anomena «pares de l'Església» (...). Quan la seva religió va començar a difondre's per l'Imperi Romà, els adeptes al cristianisme van trobar-se amb un problema per explicar: el de la sexualitat.

El cristianisme refusava la sexualitat llicenciosa que va marcar Roma, però necessitava explicar el lloc del sexe en

la creació i definir el paper que les relacions sexuals haurien de representar en la vida. Aquesta missió fou aconseguida pels quatre primers teòlegs «pares de l'Església» que tenien una visió dualista de la sexualitat, és a dir, que la sexualitat tenia dues bandes; traçaven una línia que dividia el cos humà en carn i esperit, definien el sexe com un mal, com quelcom repugnant contra el qual l'home havia de lluitar sempre, practicant l'ascetisme. (...) Com que s'esperava que l'esperit governés la carn, l'home estava predestinat a governar la dona. Isidor de Sevilla sintetitzà aquest pensament: «Les dones es troben sota el poder dels homes perquè elles són, en general, volubles. Per això han de ser governades pel poder masculí.» També es refereix a l'home com a «cap de la dona».

L'home seria poder i cap, i li donaven el poder de governar i això esdevenia la seva característica pròpia; la dona seria temptació i l'encarnació de tot el que desvia els homes de les coses espirituals. La paraula femenina ve del grec, derivada del foc i la seva concupiscència, és molt apassionada: les dones són més libidinoses que els homes. Els pares d'Església van arribar a caracteritzar les dones com «la contraporta del diable»

i suggeria que portessin sempre

roba de dol com a penitència per la «ignomínia» del pecat original, la vergonya de ser la causa de la caiguda de la raça humana». Els homes eren considerats «el cap de les dones» i aquestes haurien de cobrir-se amb vels per no temptar-los.

I si alguna cosa de la seva essència s'ha transformat realment ha estat bàsicament simbòlica. Les concepcions de la dona com a mestressa de casa, com a companya de l'home i un element marginal dins de la jerarquia catòlica són alguns del efectes d'aquestes concepcions.

Però és en la campanya de l'Església catòlica contra l'avortament que es fa més evident. Es profereixen una sèrie d'arguments per condemnar l'avortament –el fetus, des del primer instant ja és una vida; matar és pecat- però en el fons només busquen encobrir la seva veritable concepció sobre la dona com un ésser pecador per excel·lència, sense dret a tenir opinió pròpia, sense dret a decidir sobre el seu propi cos, els seus propis actes, la seva pròpia voluntat. Què és això sinó un ésser sense cap, tal com afirmaven els «pares de l'Església»?

La dona musulmana

Des de la perspectiva occidental, l'opressió contra la dona musulmana sembla més violenta que la de la dona d'Occident. De fet, la dona occidental va obtenir grans conquestes contra l'opressió, sobretot a partir dels anys 60, que es degueren bàsicament a les seves lluites i al desenvolupament de les ciències contra l'endarreriment de les concepcions religioses. Tot i això les diferències entre una i altra rauen

fonamentalment en la forma i no pas pròpiament en el contingut de l'opressió. En aquest punt continuem essent iguals.

La cultura musulmana es fonamenta en tradicions seculares. Si en el cristianisme les concepcions sobre la dona foren definides pels «pares de l'Església», en l'islamisme foren, segons la creença musulmana, revelades per Déu a Mahoma i estan escrites a l'Alcorà. Aquest és el llibre sagrat de l'islamisme i el componen 114 capítols o Sures, que serveixen de guia en tots els aspectes de la vida dels musulmans. Les dones tenen un capítol especial: el quart, anomenat Sura de les Dones. (...)

Tant com passa a Occident, on l'opressió femenina té causes econòmiques ben concretes, a l'Islam prové d'un enorme endarreriment en el desenvolupament de les forces productives, de les pèssimes condicions de vida i la marginalització de les grans masses oprimides i explotades per governs burgesos autoritaris, la majoria de les vegades representats pels «prínceps del petroli» (*als quals dona suport l'imperialisme d'Occident*) que reproduïxen les concepcions patriarcals més retrògrades. En aquestes condicions, el de la dona és un dels sectors socials oprimits, perquè sobre ella incideix una combinació atroç entre l'endarreriment secular de les concepcions religioses i les pèssimes condicions de vida de les masses treballadores.

L'Alcorà regeix la vida de la gent. I els seus fonaments històrics es remunten a un passat distant. La difícil supervivència en terres àrides, desèrtiques, no permetia a les famílies assumir la càrrega d'individus improductius. I la dona, com que havia de quedar-se un t e m p s allunyada de la feina durant la maternitat i l'alletament, tenia una vida molt menys productiva- segons els model dels

pobles àrabs del desert- que l'home. (...)

La superioritat de l'home sobre la dona ve establerta per mandat diví, «l'home és superior a les dones pel fet que Déu n'ha elevat sobre d'altres». Les mesquites són llocs exclusius per als homes. Per delictes sexuals a les dones se les castiga amb la mort, però no passa el mateix amb el homes. Les dones musulmanes quan menstruen per primera vegada han de cobrir-se el rostre amb el xador. (...)

El grau d'opressió de la dona musulmana varia d'un país a un altre, i les lleis de l'Alcorà s'apliquen més o menys al peu de la lletra segons l'endarreriment cultural i econòmic de la regió. Quan els milicians de la guerrilla *taliban* van prendre la capital d'Afganistan, Kabul, el setembre de 1996 van tenir l'oportunitat de veure l'Alcorà portat a l'extrem. Van pegar les dones, van prohibir-los treballar i estudiar i les van obligar a cobrir-se amb vels de caps a peus.

L'afecció als símbols i als costums més arrelats d'una cultura moltes vegades és una forma de resistència a agressions externes. Com a exemple d'això veiem que avui, en molts sentits, la dona musulmana duu el xador –símbol màxim de la seva opressió- com a forma de resistència als atacs de l'imperialisme nord-americà a la regió musulmana i a l'autonomia de l'Islam.

Per això la lluita per l'alliberament de la dona no és una lluita individual, no és una denúncia contra el usos i costums dels pobles, i tampoc és una condemna a algun precepte d'aquesta o aquella religió. És, això sí, una lluita de classes; una lluita de tots els treballadors i treballadores oprimits del món, dones i homes, per acabar amb allò que conforma la base econòmica i social del sistema capitalista, que origina ideologies que pretenen mantenir l'explotació i l'opressió de què són víctimes.»

Selecció d'extractes de Carme Álvarez del curs "Lluita contra l'opressió de la Dona" de 1997, de Maria Cecília Garcia, secretària Nacional de Dones del PSTU brasiler 30/11/10

Alumini, a quin cost?

El 5 d'octubre la ruptura per una banda del mur de contenció de la bassa de residus de la fàbrica d'alumini hongaresa MAL, situada a Ajka, a 160 quilòmetres de Budapest, inundava desenes de localitats que van quedar cobertes d'un «fang vermell».

Per la televisió podíem veure les imatges de cases i pobles inundats com si fos el desbordament d'un riu, però les declaracions de les persones afectades ens avisaven que la situació era molt diferent. Com a conseqüència de l'accident s'hi han comptabilitzat fins a nou morts i més de cent ferits/des, però aquí els morts no s'han ofegat a l'aigua o el llot sinó que han mort com a conseqüència de les cremades que es van fer pel contacte de la seva pell amb el fang. I les persones entrevistades expressaven la desesperació en comprovar que tot el que hi havia dins de casa seva havia estat materialment destruït per efecte d'aquest líquid vermellós.

També ens ensenyaven com tots els animals i plantes als quals els havia arribat el «fang» havien mort. És lògic que ens preguntem en primer lloc què conté aquest anomenat «fang vermell» que afecta de manera catastròfica tot el que toca. I, tot seguit, com és possible que una cosa tan perillosa estigui tan a prop d'una població i si aquest era un accident evitable o, com ens han fet creure, és un efecte «col·lateral» necessari per poder disposar d'un metall preuat com actualment és l'alumini.

Com s'obté l'alumini

Des de les llaunes de les begudes fins als avions, des de l'embolcall de la xocolata fins a la majoria de les nostres finestres, que fa anys eren de fusta, ara són d'alumini. L'alumini està present en incompresibles productes del dia a dia.

Les seves excel·lents qualitats, com la resistència a processos d'oxidació o poder-ne obtenir aliatges lleugers però molt resistents, n'han potenciat l'ús i en conseqüència se n'ha incrementat la producció. Els metalls més utilitzats actualment, com el coure o l'alumini, no es troben de forma lliure en la naturalesa sinó com a minerals formant diferents compostos i calen diversos processos per obtenir-los de forma pura i poder-los utilitzar en aplicacions industrials.

L'alumini s'obté d'un mineral, la bauxita, en dues etapes. La primera té com a resultat l'alúmina (òxid d'alumini) i és en aquest procés que es genera l'anomenat «fang vermell». És, doncs, un residu format per una barreja de sosa càustica amb presència de metalls pesats com el ferro i el plom -procedents de la bauxita- i de cianur, cadmi i crom procedents del processament de l'alumini. El color vermell es deu a la presència de l'òxid de ferro i la barreja és altament corrosiva -n'hi ha prou amb recordar que en moltes cases s'utilitza la sosa càustica per desembussar les canonades perquè es «menja» tota la matèria orgànica acumulada. En el millor dels casos l'emmagatzematge dels residus de la producció d'alúmina es fa en reservoris a cel obert.

En una segona fase i mitjançant un procés electro-lític amb un elevat consum d'energia s'obté l'alumini pur.

Conseqüències ambientals i de salut del «fang vermell»

La presència de la sosa càustica fa que aquest fang tingui un ph incompatible amb la vida de les plantes i animals. La presència d'aquesta substància en el sòl roman durant molt temps i les pluges faran que l'aigua que es filtri també adquireixi un ph que, a poc a poc, afectarà zones cada vegada més àmplies en què les terres es tornaran ermes. A això hem d'afegir la presència de metalls pesats que poden espargar-se juntament amb la pols que es forma una vegada s'ha assecat el fang i provocar malalties greus.

L'obtenció de l'alumini, a quin cost?

Com ja hem comentat, si mirem al voltant nostre asseguts/des còmodament a casa, podem fer una llarga llista de coses fabricades amb alumini. Moltes, a un preu relativament baix, i segur que no ens preguntem a quin cost. És molt difícil poder diferenciar el preu d'un producte del seu cost real.

Per mi parlar de preu és parlar del valor en metàl·lic que els fabricants donen al producte i en el qual queda reflectit què hi ha invertit en la matèria primera, en el procés de producció i en mà d'obra, a la qual cosa hem de sumar la taxa de beneficis. Com menys inversió faci, més podrà, fins i tot amb un preu de mercat assequible per a la majoria de la població, obtenir una taxa de benefici molt important.

Si parlem de cost hem de tenir en compte a més molts altres factors, com són les conseqüències ambientals, de conservació del medi i de la salut. Una part important és el cost humà, per les condicions de vida a què es veuen abocades les persones que viuen a prop o treballen en aquestes explotacions -generalment sense mesures de seguretat- i que pateixen els efectes nocius dels residus que afecten les seves explotacions agrícoles i la seva salut; amb un cost econòmic a compte dels fons públics, és a dir

de tothom, si la situació es produeix en zones en què la pressió social obliga els estats a invertir en la restauració del medi i en un sistema de salut.

El procés d'obtenció i ús de l'alumini és un bon exemple per il·lustrar això que hem dit. La bauxita es troba principalment en extenses zones d'Àfrica i en les zones tropicals d'Amèrica. El procés d'extracció de l'alúmina de la bauxita es porta a terme en

l'Amèrica Llatina. Les reserves més grans de bauxita es troben a les zones tropicals, i explotar-la comporta destruir la selva i que hi hagi una gran quantitat de reservoris a cel obert controlats per les grans multinacionals del sector i amb unes legislacions que en general no són gaire rígides, per la qual cosa hi ha un perill clar que es produeixin situacions com la que s'està vivint a la zona més afectada d'Hongria.

els mitjans els estats per aconseguir que les mesures de seguretat de les seves instal·lacions i l'obligació de tractar els residus que generen siguin tan laxes com es pugui i que representin el mínim cost per a l'empresa. I això és molt més fàcil en les zones del planeta on els governs mantenen una gran dependència de les grans potències imperialistes.

Qui ha de pagar la factura final?

Tenim clar que davant d'una catàstrofe humana i ambiental com la que ha viscut la població d'Ajka és l'empresa responsable de l'explotació qui ha de pagar el dany causat. Però també sabem que això és pràcticament impossible en una economia capitalista com la que tenim, on el que preval és aconseguir la màxima taxa de beneficis per part del gran capital. En són una prova les declaracions d'un representant de l'empresa MAL Zrt, responsable de la planta avariada, que va assegurar que el llot vermell «no és un residu perillós d'acord amb la normativa europea» i que no hi ha signes evidents de «cap desastre ecològic». L'empresa ofereix 110.000 euros com a compensació als i les afectades. La companyia es justifica assenyalant que el «fang vermell» «no és qualificat com a residu perillós segons els estàndards de la Unió Europea (UE)». A més diu que segons les imatges aèries el 98% del «fang vermell» segueix dins de la bassa (ens podem preguntar fins quan i què faran per evitar que el desastre sigui encara major). La direcció **de l'empresa no està disposada a assumir cap responsabilitat pel que ha passat.**

Nosaltres demanem tota la responsabilitat a l'empresa i al govern d'Hongria. Hi ha registres fotogràfics que posen de manifest que fa ja mesos que la presa començava a tenir filtracions i no es va fer cap reparació. I s'ha donat permís per seguir, pocs dies després de l'accident, la seva activitat econòmica adduint que es posaven en perill milers de llocs de treball.

Anna Morelló

instal·lacions pròximes a les mines a fi d'evitar el transport de grans quantitats de mineral. De vegades fins i tot la segona etapa del procés es porta a terme en els països d'origen i s'exporta l'alumini en forma de grans barres ja pures. Això vol dir que la major part de l'alumini s'obté en zones del planeta on els controls i les mesures contra la contaminació són escasses o nul·les.

En la major part de les explotacions i instal·lacions situades a l'Àfrica, els residus tòxics s'aboquen directament al riu, ocasionant una greu contaminació en la zona que comporta en moltes ocasions el desplaçament de la població més pròxima. Fins i tot s'arriben a construir grans centrals elèctriques exclusivament per produir l'energia necessària per obtenir l'alumini pur per electròlisi mentre les poblacions circumdants no tenen llum a casa. Però com que és a l'Àfrica no arriben les notícies i en general no sabem res de tot això.

La situació no és gaire diferent a

Emmagatzemar els residus o tractar-los?

Podem preguntar-nos si l'existència de basses o reservoris plens de substàncies tòxiques és el preu que estem obligades a pagar per poder disposar de metalls com el coure o l'alumini, que han permès grans avenços en molts camps -alguns de gran importància en la ciència i les noves tecnologies. La resposta és que no. Es poden establir processos mitjançant els quals els «residus» generats poden ser tractats i, per tant, eliminar-ne la perillositat. Però aquests processos són complexos i d'un elevat cost econòmic.

Una ciutadana del carrer es podria preguntar que si és possible tractar aquests residus, per què es permet una situació com la d'Hongria o la que es va viure a l'Estat espanyol amb l'abocament de la presa minera de pirita d'Aznarcóllar. La resposta l'hem de buscar en el sistema econòmic capitalista, en què preval únicament el benefici directe del gran capital i que pressiona per tots

Vaga general a Portugal

La vaga general del 24 de novembre va paraitzar Portugal, amb una adhesió superior al 80%. Paraització d'Autoeuropa -el parc industrial portuguès més gran, amb 3.600 treballadors/es-, dels ports, del 85% del transport de passatgers, el 100% del metro de Lisboa i els aeroports, transports fluvials de Soflusa i Transtejo, recollida d'escombraries, dels centres de salut més importants (Universitat de Coïmbra, Garcia de la Horta a Almada, Santa Maria a Lisboa,...), correus (CTT) amb piquets -durament reprimits- per evitar la distribució per part d'empreses privades, professorat i treballadors i treballadores públiques. Era la primera vaga general des de 2007 i la segona convocada per les dues centrals sindicals (CGTP i UGT). El motiu és que amb una taxa d'atur del 10,9% ja s'han aplicat tres plans d'austeritat només aquest any (PECs: Programes d'Estabilitat i Creixement) l'últim dels quals és el Pressupost d'Estat pel 2011, com els de Grècia, Irlanda o l'Estat espanyol. El govern justifica els seus PECs per la necessitat de fer baixar el dèficit públic del 9,3% del PIB el 2009 al 7,3% aquest any i el 4,6% el 2011, seguint la imposició de la UE. Però aquests plans no impediran l'arribada de l'FMI, perquè les taxes d'interès del deute portuguès (que arriba al 30% del PIB, amb un valor de 50.000 milions d'euros) estan disparats, i s'acosten a la barrera del 7%.

Amb la vaga general, els i les treballadores van mostrar que no es creien que les retallades salarials, la congelació de les pensions, la retirada del bo de família i del suport escolar, l'augment de l'IVA i de l'IRS, l'augment del preu dels transportes i medicaments, la privatització d'empreses públiques, la desinversió en la salut i en l'educació, entre d'altres mesures incloses en el Pressupost de l'Estat pel 2011, fossin inevitables.

Però amb un dia no n'hi ha prou, i cal un pla de lluita contra les mesures del govern Sócrates, així com combatre el pla europeu de la burgesia a aquest mateix nivell, començant a organitzar una vaga general europea. Transcrivim a continuació l'anàlisi de Rubra sobre la situació portuguesa.

Deute públic, negocis privats

Quan, amb la crisi que va començar el 2008 (suspensió de pagaments de bancs, crèdit tot just parat, etc.), els governs burgesos com el de Sócrates es llancen als braços del crèdit privat, només veuen una sortida: disminuir els pressupostos públics destinats als serveis socials com salut, educació, etc., i augmentar impostos indirectes, els que més incideixen en la butxaca dels treballadors.

Quan, preguntat sobre com es pagarien els plans econòmics per salvar l'economia al començament de la crisi, l'economista José Martins deia al Rubra n.7 (hivern 2009-2010): «Només hi ha una sortida, que és disminuir els pressupostos públics destinats als

serveis socials com salut, educació, etc, és a dir, fer una política de reducció de despeses socials i intentar augmentar els impostos indirectes, els que més incideixen en la butxaca dels treballadors. La tendència ara és que els Estats apliquin cada vegada més 'el comunisme dels capitalistes'». (...)

Quines respostes burgeses hi ha per a la crisi?

Més enllà de l'atur, la burgesia tradicionalment aconsella en els períodes de crisi que s'utilitzin eines anticíclics, com abaixar la taxa d'interès dels títols del deute públic o, fins i tot, segons la dimensió de la crisi, inversions públiques o despeses públiques, que són les eines típics dels economistes keynesians. Els governs encara poden tirar d'altres eines: préstecs,

garanties, compravendes de títols tòxics, nacionalitzacions per recuperar pèrdues i amb l'objectiu de privatitzar, etc. Només que tot això té un preu.

S'han transferit rius de diners per salvar bancs arreu del món. Alguns dels conglomerats més productius del món -Crysler, General Motors- van entrar en fallida i, així, van deixar en evidència les tesis dels que deien que només era una crisi financera. A Portugal es van enterrar 4500 milions d'euros al BPN i, a més de la baixada de la recaptació fiscal i de les garanties donades a les empreses, part del dèficit de 2009 (9,4%) encara queda per explicar.

Com pagar ara aquesta factura?

Per trobar aquests diners els Estats recorren a l'emissió de títols de deute

públic. (...) Un exemple clar d'aquest paper de l'Estat: ara mateix el Banc Central Europeu presta diners a la banca privada a una taxa de interès de l'1% (préstec garantit pels estats europeus), però aquesta banca per la seva banda el presta a l'estat portuguès a una taxa d'interès pròxim al 7%. El deute públic és una corretja de transmissió de recursos públics per al sector privat. En aquest exemple que donem, el procés és absolutament descarat!

En resum, en els primers moments de la crisi mundial els estats van promoure un veritable festí per salvar les seves respectives burgesies. Tan bon punt l'economia mundial va donar senyals de recuperació, el compte es va començar a passar als treballadors.

El Partit Comunista Portuguès (PCP) i els Pressupostos de l'Estat pel 2011 -amb les retallades salarials, la congelació de la progressió en les carreres, de les contractacions, retallades en l'abonament de família, augment d'impostos indirectes com l'IVA- són el compte del deute que passen als treballadors.

Què són les agències de *rating*?

D'acord amb el BE (Bloco de Esquerda) i el PCP, la política econòmica del Govern és ostatge de la voracitat especulativa de les agències de *rating* del deute públic. Aquestes agències fixen el grau de fiabilitat de l'economia d'un determinat país i, conseqüentment, indiquen a les burgesies internacionals quant seria raonable esperar d'interessos pels préstecs fets per aquestes als Estats.

Per exemple banquers alemanys i francesos adquireixen títols portugueses i nord-americans. Les agències de *rating*, segons l'economia real de cada país, indiquen a aquests banquers que és poc arriscat prestar diners al Govern dels EUA, perquè la seva economia productiva és robusta, i és molt arriscat prestar-los a Portugal, Irlanda o Grècia perquè l'economia real, la productiva, no assegura que l'Estat pugui pagar els seus deutes. Per tant no té sentit que l'esquerra parlamentària acusi les agències de *rating*. Aquestes estan òbviament constituïdes per gent sense escrúpols, però que fan bé la feina, que és donar indicacions precises als capitalistes mundials perquè

adquireixin els seus títols de deute segons si els seus préstecs seran o no pagats. Per això en aquest moment milers d'aquests capitalistes prefereixen prestar diners als EUA a un tipus d'interès de només l'1 % que a Portugal a més del 6%. Aquest és ara el preu a pagar per la destrucció de la producció des de l'adhesió a la UE i per la privatització de les grans empreses i bancs nacionals.

Tota la política del Govern ara mateix és donar garanties que continuaran pagant els interessos que exigeixen aquests capitalistes.

Per això és escandalós que el BE hagi votat a favor d'un préstec de la UE i de l'FMI a Grècia l'únic objectiu del qual, com ara el del govern Sócrates, és garantir que els treballadors grecs continuïn pagant els interessos dels capitalistes alemanys i francesos, en aquest cas els majors titulars del deute públic grega. (...)

Una resposta revolucionària!

La primera mesura que hi ha d'haver en qualsevol resposta socialista és suspendre el pagament del deute, que és precisament el camí que ha apuntat el moviment social a Grècia. Aquesta mesura no pot estar condicionada per l'amenaça de perdre el finançament extern. L'única garantia de fet que ens dona aquest finançament és seguir essent saquejats. D'altra banda una mesura com aquesta obriria una ferida a l'Europa del capital que, més enllà de crear suport de la classe treballadora, podria encendre la metxa d'una altra onada de lluites. Naturalment que no podem esperar que els partits del sistema implementin aquesta mesura, però és urgent convèncer els treballadors que qualsevol sortida que no passi per aquí significa una roda de dilapidació de les seves condicions de vida. En segon lloc l'Estat ha de nacionalitzar el sistema financer i de

crèdit, així com sectors estratègics de l'economia. Això també significa que hem de renunciar al Pacte d'Estabilitat i Creixement que va donar cobertura a l'alimentació dels paràsits perquè, alhora que imposa, per exemple, un límit del dèficit del 3%, que a la pràctica impedeix la inversió estatal, l'absorbeix a través de les col·laboracions públic-privades, en les quals el capital privat es queda els beneficis i l'estat els perjudicis. En aquesta discussió sempre s'agita el fantasma de l'aïllament.

La qüestió és que hem de lluitar contra l'aïllament, però no pas del capital sinó de la classe treballadora. Podem i hem d'iniciar un moviment que mostri l'únic camí a seguir contra el robatori als treballadors.

Les dades econòmiques que ens arriben en aquest moment de l'OCDE, amb els seus indicadors compostos, indiquen que no està superada la possibilitat d'un «doble busseig», o sigui, un procés semblant al del començament dels anys 80, en el qual la crisi va retornar al cap de dos anys. Pel que fa a nosaltres, no formem part del cor dels que agiten el fantasma de la crisi. Pensem que aquesta és una oportunitat per a la classe treballadora per posar en escac el domini del capital. El que fa falta és una direcció que mostri tanta convicció en la defensa dels treballadors com la que el govern mostra en la defensa dels patrons.

Renato Guedes
Revista Rubra, Portugal
Novembre 2010

Lliçons de l'Equador

La revolta del 30 de setembre a l'Equador d'un sector de la policia contra la Llei del servei públic (LOSEP), amb «l'internament» del president Rafael Correa en una habitació de l'Hospital de la Policia entre protestes furioses que van ser reprimides amb bombes lacrimògenes, ha tingut repercussions en l'esquerra política. La majoria de partits i corrents d'esquerra van interpretar la revolta dels policies com un intent de cop d'estat contra el govern de Correa i ràpidament es va posar al costat del «president democràticament escollit» i del govern equatorià. També ho van fer els països de l'Amèrica Llatina, amb Veneçuela i Cuba al capdavant, així com la Unió Europea i els EUA. Però hi ha organitzacions que sostenen, dins i fora de l'Equador, que el que hi ha hagut no és un intent planificat de cop de l'estat, sinó que el president va voler presentar la protesta com un cop organitzat per «l'oligarquia i l'imperialisme» i així aprofitar-lo per enfortir el seu règim de repressió contra les masses.

Aquestes dues posicions diametralment oposades posen els seus partidaris en diferents costats de la barricada. Nosaltres, els i les marxistes revolucionàries, som les primeres d'oposar-nos a tot cop d'estat contrarevolucionari policíac-militar i de cridar les masses a mobilitzar-se contra els impulsors. Però analitzant la situació equatoriana ens trobem que si més no planteja dubtes sobre si realment hi va haver un intent de cop d'estat per part de la mateixa policia que Correa està utilitzant per reprimir les masses que resisteixen a les seves polítiques de lliurar els recursos del país a l'explotació de l'oligarquia i l'imperialisme, amb els quals està aprofundint la col·laboració els darrers anys.

Aviat es va saber que la revolta dels policies, contràriament al que sostenia Correa, no era de cap manera «planificada». Les clàssiques prioritats de qualsevol cop d'estat, com la presa dels centres neuràlgics del país (el parlament, els edificis del Govern, els centres de telecomunicacions, etc), la detenció dels responsables del Govern i els líders dels possibles grups opositors al cop, l'ocupació dels centres de

les principals ciutats i els talls de les carreteres per aïllar-les entre si i de les poblacions del camp, la dissolució del Govern i la formació d'una junta militar o un govern «civil» sota les ordres de les forces armades, no es van produir el 30 de setembre a l'Equador. Quan Correa es va retirar amb els seus guardaespalles a l'habitació de l'hospital, els rebels no sabien què fer-ne, i encara menys es van plantejar assassinar-lo. Ni tan sols li van impedir parlar lliurement per telèfon amb tothom.

D'altra banda com que els revoltats eren el personal de la mateixa organització policíaca que Correa utilitzava permanentment per reprimir les mobilitzacions de les masses, que ara es rebel·laven per demandes corporativistes només contra les clàusules de la Llei que els molestaven a ells (la retirada de drets de bonificacions i condecoracions), però reprimeixen els i les treballadores públiques que es manifesten contra la mateixa Llei, tampoc no podem possible caracteritzar la seva protesta com una «insurrecció popular». Va ser simplement una acció de protesta contrarevolucionària. Els rebels no només no van trobar cap suport d'altres governs llatinoamericans o de centres imperialistes, tampoc no van tenir l'emparedament de les cúpules militar i policíaca. I quan els caps de les dues organitzacions armades van declarar el seu suport al «president legítim i al govern elegit», els revoltats van quedar totalment desorientats i es van rendir després d'una exagerada i innecessària operació armada sagnant de l'exèrcit.

Malgrat que Correa ha caracteritzat insistentment la incidència com un intent de cop d'estat i que va cridar el poble equatorià a mobilitzar-se contra el suposat cop, el fet que a Quito només uns centenars de partidaris/àries seus sortissin al carrer (una diferència abismal amb les desenes de milers a Caracas el 2002 per donar suport a Chávez), i que les organitzacions polítiques i populars,

al costat dels sindicats, es mostressin reticents a córrer a ajudar el president, demostra que les masses ja se sentien prou allunyades del mateix president al qual havien portat dues vegades al poder en els darrers cinc anys. De fet la política de Correa d'oferir les riqueses del país a l'explotació de l'oligarquia i de les multinacionals imperialistes provoca un malestar creixent i protestes entre les masses obreres, populars i indígenes.

La Llei de mineria de 2009 i la Llei d'hidrocarburs, que va decretar el ministeri sense presentar-la a discussió a l'Assemblea Nacional, sotmeten els recursos minerals, petrolífers i de gas natural a l'espoli de les multinacionals i destrossen el teixit ecològic i social de les zones dels jaciments. I les protestes populars i indígenes contra aquestes lleis, especialment les de Quito i Dayuma, van ser reprimides pel règim amb un fort desplegament policíac i militar. Alhora el Govern es va veure obligat a arxivar una Llei de l'aigua del mateix caire davant d'una forta mobilització. El govern de Correa va estendre l'ofensiva privatitzadora neoliberal fins a les universitats, i a més, amb el Codi territorial, va proporcionar poders als ajuntaments per apujar els impostos i privatitzar el sistema de salut i educació.

Així que la principal ofensiva contra les masses a l'Equador prové del règim de Correa, que enforteix cada dia més la seva col·laboració amb l'oligarquia i amb l'imperialisme. La tasca principal que espera a les masses treballadores, populars i indígenes és, una vegada més, com en altres països de l'Amèrica Llatina, lluitar contra les lleis neoliberals del règim que regala les riqueses naturals del poble equatorià a les multinacionals, contra les mesures de repressió sobre les masses, per la nacionalització dels recursos econòmics, per no pagar el deute extern, per expulsar les empreses imperialistes; per construir un govern obrer i popular. Avui a l'Equador i arreu del món l'eix que separa l'esquerra revolucionària del populisme dretà i l'esquerra liberal està marcat per aquesta línia divisòria.

Muhittin Karkin

Sàhara

L'imperialisme marroquí al servei dels governs occidentals

Transcrivim l'article d'en Tomàs Callau –autor d'*El Sàhara Occidental. Història i actualitat d'un poble*. Col. Descoberta, Llibres de l'Índex, Barcelona, 2004- sobre la massacre marroquina al Sàhara del mes passat. El seu coneixement de la situació, malgrat que tenim diferències sobre la valoració de la política de l'ONU, fa sobradament interessant l'anàlisi i les dades que aporta.

Els fets de Gdeim Izik d'aquesta setmana no ens poden sorprendre. Ens poden indignar, però no ens poden sorprendre.

Per entendre la situació no cal explicar els fets històrics, però sí que cal recordar-los perquè ningú no s'equivoqui (un imperialisme marroquí centrat en l'objectiu d'un «gran Marroc» al nord d'Àfrica, acords il·legals de Madrid el 1975 en contra de la línia de treball de l'ONU, ocupació militar marroquina del Sàhara Occidental, repressió, bombardejos sobre la població civil, exili de gairebé 200.000 persones...).

Tampoc no cal explicar, però sí recordar, la il·legalitat amb què han actuat els diversos governs marroquins recolzats pels països occidentals. Cap organisme internacional, ni tan sols els països occidentals més amics dels reis marroquins, han donat cap legitimitat a l'ocupació del Sàhara Occidental. No li han donat cap legitimitat ni l'ONU, ni el Tribunal Internacional de l'Haia, ni l'OUA, ni els Estats Units. Per tant estem parlant, sense embuts, d'uns territoris *pendents de descolonització*, segons la pròpia ONU o d'uns *territoris ocupats*, segons la pròpia OUA.

Però el més greu és que la població autòctona d'aquest territori ocupat militarment no té accés a l'explotació de les riqueses minerals del seu propi territori, no té accés als estudis superiors i universitaris, no té accés a certs tipus de treballs, són escorcollats al carrer, identificats i/o detinguts pel fet de ser sahrauís, no tenen garanties judicials com els altres ciutadans i, tot i vivint al seu propi país, són una minoria marginada davant la política de Mohamed VI (com el seu pare) de portar colons marroquins al Sàhara amb promeses de bona feina i bon sou.

Si a això hi afegim la construcció

d'un mur de 2.100 km que separa els sahrauís, les detencions clandestines i la repressió, ens trobem amb una situació semblant a la situació palestina. Per això els periodistes parlen (fins i tot TV1 el 13/11/10) d'*intifada saharauí*.

Però ens equivocaríem si penséssim que és únicament una revolta independentista -que també ho és, però no només- i de mostres n'hi ha moltes: repetides protestes d'estudiants de secundària (d'universitats al Sàhara els ocupants no n'han construït), revoltes de joves sense feina, manifestacions de treballadors sahrauís, manifestacions de treballadors i jubilats de Fos Bu Craa (empresa de fosfats), etc, etc.

Les versions oficials ens poden dir el que vulguin, però seguint el que passava al setembre i octubre podem anar veient l'empitjorament de les condicions laborals, econòmiques i socials que afectaven especialment la població saharauí - els colons estan més protegits econòmicament.

Tampoc ens pot estranyar la situació si analitzem els fets recents.

Hi ha un procés obert de negociacions, en el qual el govern marroquí no vol negociar res, no té cap interès en negociar un territori que ja té ocupat i que creu que *de facto ja és seu*. Mentre els sahrauís intenten negociar perquè diuen (i tenen molta raó) que *els empara el dret internacional*.

És difícil negociar quan un dels dos no vol i és el que ocupa el territori en litigi. Com passa en el cas palestí, els temes a negociar són molts i difícils: el retorn dels exiliats i desplaçats, la destrucció dels murs, la situació dels colons, el dret a l'autodeterminació, el desmantellament dels camps de refugiats, les mines, etc.

I com que el govern marroquí no vol dir que no accepta seure a la taula de negociacions, s'ha tret de la màniga una *contraproposta*, que no és altra que una còpia dolenta de les autonomies espanyoles. El govern espanyol està més content que un ginjol, per fi pot exportar el seu model a l'exterior. Fa un mes (13 d'octubre, casualitat?) el Govern espanyol va dir que el referèndum del Sàhara ja *no era l'única de les solucions possibles*. El senyor Juan

Pablo de Laiglesia, secretari d'estat espanyol d'Afers Exteriors i Iberoamericans va confirmar al Senat, fa un mes, que avalava els experiments marroquins de *regionalització i d'amples autonomies*.

Evidentment els sahrauís van respondre de seguida que aquestes propostes estaven *fora del marc de les Nacions Unides*. Cal recordar que el 1975 l'ambaixador espanyol a l'ONU (De Piniés) va aconseguir incloure la consulta a la població sahrauí mitjançant un referèndum en el procés de descolonització que avalava l'ONU i, per tant, és l'únic procés pactat i acordat amb vist-i-plau internacional de tots aquests anys.

No cal dir que durant 20 anys el govern marroquí ha boicotejat l'elaboració d'un cens real de població al Sàhara (només cal llegir els informes dels successius enviats especials de l'ONU a la zona); però ara Mohamed VI ja se sent prou fort per intentar deixar de banda el referèndum i passar a aquest *gran invent* de les autonomies.

I arribem al novembre i hem de repassar el discurs del rei marroquí per l'aniversari de la *marxa verda*, no cal dir que l'ocupació d'un altre país és motiu de gran celebració pel rei del Marroc. I en aquest discurs ens dóna la clau de què passarà a Gdeim Izik: *no hi ha cap dubte que el Sàhara és marroquí*, i no només els Territoris ocupats, sinó també *la totalitat del territori del Sàhara Occidental* (els territoris alliberats).

No cal ser cap analista internacional, vol dir que no hi haurà referèndum i que a més a més els territoris en mans del Polisario passaran a ser seus. Un discurs imperialista i precursor de la guerra i d'una segona invasió més enllà dels territoris ocupats.

Després dels fets de Gdeim Izik el govern marroquí va dir que ja havien avisat (només cal llegir el discurs), i el govern espanyol va dir que no els havien avisat (evidentment a ells personalment no els van avisar). Sembla un joc de criatures, però el discurs que estan fent és imperialista i criminal.

El govern espanyol diu que esperarà els resultats de les investigacions sobre les morts de civils sahrauís, de fet només n'investiguen una, la del sahrauí amb DNI espanyol. I no critica l'actuació del govern marroquí sinó que diu que les relacions *Espanya-Marroc son prioritàries per Espanya*.

No volen dir que hi ha un bloqueig informatiu sobre el Sàhara que només és comparable al que ja va fer el Govern espanyol als anys 70 amb el dictador Franco, ni tampoc que cap periodista europeu pot accedir lliurement a cap zona sahrauí (excepte un periodista de *Le Monde*, cap altre periodista pot arribar al Sàhara i informar).

Tampoc volen dir que al ciutadà sahrauí mort, amb DNI espanyol, el van fer baixar d'un autobús que portava treballadors a la feina i només va baixar ell perquè era sahrauí.

Tampoc volen dir que no s'han atrevit a demanar la convocatòria del Consell de Seguretat de l'ONU per tractar sobre el Sàhara i ho ha hagut de fer el representant de Mèxic.

Tampoc volen dir que en aquest moment s'estan fent escorcolls casa per casa, a les cases de sahrauís amb homes de més de 13 anys, hi ha detencions il·legals indiscriminades i més de 200 persones en parador desconegut, en aquesta *democràcia* que els altres països *democràtics* (entre ells Espanya) diuen que protegeixen i amb la qual i prioritzen les relacions.

Aquests dies he llegit articles i editorials totalment pro marroquins a Espanya i a Catalunya, els del PSOE també s'estan *cobrint de glòria*. Potser ens haurien d'explicar que el senyor Felipe González és totalment pro marroquí i també l'actual portaveu del govern, el senyor Jáuregui.

Tot això ha portat a situacions esperpèntiques,

només cal citar-ne tres: després de rellevar del seu càrrec a Moratinos, ara no saben què fer i el tornen a enviar a una reunió a Algèria (és el més capacitat en política internacional, però l'han rellevat); la posició del PSOE és més pro marroquina que la de França, que és el seu aliat tradicional; el PP davant la deriva *socialista* es va manifestar a Madrid per l'autodeterminació (ho heu llegit bé) del Sàhara al costat de sindicalistes i solidaris. Com deia abans, esperpèntic.

Però al final de tot, no podem oblidar unes dades bàsiques que, sense ser directes, poden acabar decidint els països occidentals per una posició o una altra: 1) d'aquí poc s'ha de renegociar el tractat de pesca entre el Marroc i la UE (en el qual el Marroc vol tornar a incloure el banc saharià); 2) l'explotació de recursos minerals del Sàhara està pendent de la negociació del conflicte; 3) el Marroc ha de ser la reserva energètica del sud-oest de la UE (nuclear, eòlica i solar); 4) el pas dels gasoductes algerians que han de portar gas a Europa per Almeria deixaria sense sentit el gasoducte que passa pel Marroc; 5) l'escalada de venda d'armes occidentals al Marroc i Algèria ha estat important; i 6) el Marroc posarà sobre la taula la millor versió del *gendarme d'occident i de la lluita contra el terrorisme*, al mateix temps que deixarà anar el discurs habitual de regular la immigració cap a Europa davant d'uns països obsessionats per reduir-la.

Per acabar només uns detalls dels mitjans de comunicació. Certs diaris espanyols titllats de *progressistes* han donat arguments de suport al Marroc insostenibles, per exemple que *des de fa 11 anys al Marroc s'han fet importants avenços cap a la democràcia* o que *l'instigador de la revolta és el Polisario, que és un satèl·lit d'Algèria*. Ni al Marroc es fan avenços cap a la democràcia, ni el Polisario és l'instigador de la revolta: els diaris tancats per injúries al rei han estat més que mai aquests darrers 11 anys, i si obren els ulls veuran que el Polisario té seriosos problemes de connexió amb els territoris ocupats.

Intervenció sahrauí a l'acte de tancament de campanya de *Des de Baix*

14/11/10
Tomàs Callau

Traieu les mans d'Haití!

Farts/es de misèria i de repressió, desenes de milers d'haitians/es s'han alçat aquestes darreres setmanes contra les tropes de la Minustah, la força que sota la bandera de l'ONU manté una ocupació amb mà de ferro. L'epidèmia de còlera i unes eleccions fraudulentas són els darrers capítols d'aquesta història d'espòli i opressió.

Gairebé un any després del terratrèmol que va matar 250.000 persones, els i les afectades continuen malvivint en campaments mancats de serveis bàsics. El balanç de l'operació d'ajuda internacional és nefast, tot i el xou mediàtic que va portar moltíssima bona gent a fer la seva donació a les grans ONG. Ho demostren els i les gairebé dos mil mortes per un brot de còlera (una malaltia molt fàcil d'aturar amb unes condicions higièniques mínimes) que està fora de control. La gota que va fer vessar el got i desencadenà les mobilitzacions va ser el resultat de les anàlisis mèdiques, que certificaven que la soca del virus provenia del sud-est asiàtic i que el focus es trobava en el riu Artibonite, just al costat del campament de cascos blaus del Nepal. Les autoritats de l'ONU es van negar a investigar el cas.

La notícia va córrer com la pólvora i van esclatar les mobilitzacions. Primer a Cap-Haïtien, on la gent va tallar carreteres i es va enfrontar a pèdrades amb les tropes d'ocupació. La repressió dels soldats de la Minustah i la policia haitiana va acabar amb dos morts. Dos dies més tard, el 18 de novembre, coincidint amb la commemoració de la batalla de Vertières (1803), una fita del procés d'independència contra el colonialisme francès, milers de manifestants van respondre a la crida de 13 organitzacions populars, entre elles el sindicat Batay Ouvriye. La manifestació, al crit de «Minustah: Còlera» va ser dissolta i

reorganitzada diverses vegades fins que, davant de la resposta dels i les refugiades del campament de Champs de Mars, que no es van escapar als gasos lacrimògens, els soldats van acabar fugint.

Per explicar aquesta reacció cal recordar el paper que les tropes de l'ONU han jugat des de 1994, quan Bill Clinton, amb el suport de França, el Canadà i Xile, va enviar a Haití 12.000 soldats per assegurar el cop d'estat que derrocà el primer president elegit democràticament, Jean Bertrand-Aristide. En els anys d'ocupació de l'ONU el país s'ha enfonsat encara més en la misèria (és el més pobre d'Amèrica Llatina) i ha quedat demostrat als ulls de tothom que els objectius reals de la missió internacional no són portar la pau i l'estabilitat sinó garantir que les grans multinacionals tèxtils obtenen enormes beneficis de les fàbriques establertes a les «zones franques»,

lliures d'impostos, on els i les treballadores guanyen menys de dos euros al dia i no existeixen els drets sindicals. Si fa o no fa com a la Xina, però només a 1.000 quilòmetres de la costa de Florida.

Els soldats de l'ONU no van treure la gent de sota les runes quan el passat 12 de gener un terratrèmol va esborrar del mapa barris sencers. Tampoc han tret de la intempèrie el milió i mig de persones de la capital, Port-au-Prince, que segueixen als campaments convertits en favel·les permanents. No han portat feina ni les promeses ajudes al desenvolupament: només ha arribat el 2% del que va prometre la conferència de donants. Els cascos blaus només han portat dues coses: la repressió i el còlera.

La farsa de les eleccions

Les eleccions presidencials previstes pel febrer es van haver d'endarrerir pels efectes del terratrèmol. Finalment es van celebrar el 28 de novembre passat. La mateixa ONU va xifrar la participació en un 40% i dotze dels dinou candidats van demanar l'anul·lació dels resultats per un frau massiu orquestrat pel president sortint, René Préval. Finalment la Inté, el

Al Suplement del número 102 de Lluita Internacionalista hi trobaràs més informació sobre la història de lluita del poble d'Haití.

Demana'ns-el en paper o descarrega-te'l de la nostra web <http://luchainternacionalista.org>

partit al poder, va reconèixer la derrota, i els dos candidats de l'oposició més ben situats van retirar les denúncies de frau quan se'ls va assegurar la presència a la segona volta, programada pel 15 de gener.

Però més enllà del frau (la premsa internacional present el dia de les eleccions i molts observadors internacionals van denunciar nombroses irregularitats però l'Organització d'Estats Americans va donar per bo el procés), aquestes eleccions han estat una farsa perquè s'han donat sota ocupació i tutela, sobre tot dels Estats Units. Com afirma Batay Ouvriye a la seva declaració «Aquests 'grans amics' que davant del planeta sencer es fan passar per la 'comunitat internacional' van

Solidaritat Internacionalista

Des de Lluita Internacionalista el curs passat vam fer una campanya de solidaritat amb els companys i companyes de Batay Ouvriye, una organització haitiana de defensa dels drets dels i les treballadors que té una llarga trajectòria de lluita. La campanya, en què vam exigir la retirada immediata de les tropes espanyoles del país, va consistir en xerrades, venda de materials i una obra de teatre. Batay Ouvriye ens ha confirmat la recepció dels 1585 dòlars que vam enviar, juntament amb una aportació de 133 dòlars de la CGT de Catalunya.

**BATAY
OUVRIYE**

"De treballador/a a treballador/a"

acceptar les maniobres més brutes, van organitzar les pitjors malver-

sacions. El seu paper en el procés va ser determinant. Primer pel pes polític que els atorga el fet de donar (o no) els diners perquè les maniobres responguin estrictament als seus interessos [...] i en segon lloc per la presència dels 12.000 soldats de la Minustah, molt ben equipats en qüestió de repressió». Les eleccions estaven teledirigides: el xoc el partit de govern i els opositors va ser més aparent que real. No hi havia diferències en els tres temes centrals pel país: cap dels candidats qüestionava el règim d'ocupació, cap es feia ressò de la reivindicació d'augment del salari mínim, i cap d'ells avançava mesures de reforma agrària.

Cristina. Barcelona

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100- 3459-38- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
 Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
 Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
 e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional.

LI